

רוקדים

מגזין לריקודי עם ומחול

NIRKODA

גליון מס' 119 | אוקטובר 2025

לקבלת עיתון לתיבת האימייל לחצו כאן

עמותת ארגון המדריכים
והיוצרים לריקודי עם

פסטיבל מחול כרמיאל

חזה"ח סוכות 8-9-10 באוקטובר 2025

עשרות מופעי מחול בהשתתפות אמנים

טונה במופע זריחה

הרקדות ללא הפסקה בכניסה חופשית

מופעים ופעילויות לילדים

מופעי חוצות

מתחם הבירה

דוכני מזון וסידקית

להזמנת כרטיסים:

04-9881111

www.karmielfestival.co.il

משרד
התרבות
והספורט

משרד
הנוער
הלאומי

משרד
התיירות

משרד
הפנים

משרד
הבריאות

משרד
האוצר

חגיגת המחול הגדולה של ישראל

העולם הבינלאומי
של ג'ים גולד

טיולי ג'ים גולד 2026 ריקודי עמים בינלאומיים

טיולים, הרפתקאות ריקודי עם, תרבות www.jimgold.com

אלבניה, יוון, מקדוניה וקוסובו

20 במאי - 1-3 ביוני, 2026

טיינה, דורס, פסטיבל בוולורה, קרויה, ג'ירוקסטרה, סרנדה, בראט, אגם פרספה, אוחריד. בהובלתו של לי אוטרהולט.

ישראל

1-12 במרץ, 2025

מצדה, תל אביב, גליל, חיפה, צפת, רמת הגולן. בהובלתו של לי פרידמן.

פאר הבלקנים 5 מדינות

26 ביולי - 11 באוגוסט 2026

בולגריה, מקדוניה, יוון, אלבניה, סרביה. בהובלתו של ונצי מילב

קואטיה

20-6 ביולי, 2026

פסטיבל בדוברובניק, האי קורצ'ולה, האי חבר, ספליט, זאדאר, פסטיבל זאגרב. בהובלתו של לי אוטרהולט.

הרשמה לסיור: שריינו לי מקום!

תשלום ראשון - \$ 200

Jim Gold International, Inc., 497 Cumberland Avenue, Teaneck, NJ 07666 U.S.A.
(201) 836-0362 Email: jimgold@jimgold.co www.jimgold.com

מורה לריקוד, לתנועה, מחול

יש לנו בשבילך ביטוח לאחריות מקצועית

הביטוח שלנו נותן לך:

ביטוח חבות
מעבידים

ביטוח
לרכוש

ביטוח אחריות
מקצועית

ביטוח צד
שלישי

ביטוח הגנה
משפטית

ביטוח ופיננסים

טלפון: 04-6388052 | www.rap-bit.co.il
רחוב המייסדים 22, בנימינה

אנחנו מבטחים את העוסקים בתחום הריקוד המחול והתנועה כבר יותר מ-30 שנה
לפרטים ולהצטרפות לתוכנית הביטוח המיוחדת שלנו פנו:

דביר רפ - 050-9789719, dvirr@rap-bit.co.il

מאזן את הרפ כביטוח ופיננסים (מאז 1978)

העמותה לתיעוד ושימור המחול הישראלי

המחול הישראלי הוא הרבה יותר מצעד וריקוד.
הוא סיפור חיים, זיכרון משותף ופס הקול התרבותי של כלנו.
כדי לשמר, לתעד ולהנגיש את כל העושר הזה, קמה לאחרונה העמותה -
בית חדש לכל הרוקדים, המדריכים, היוצרים, הכוראוגרפים ולהקות המחול העממי.

בואו נבנה ביחד את עתיד המחול הישראלי
הצטרפו כידידי העמותה לשנת 2025 (150 ש"ח)
ותמכו בשימור הזהות התרבותית שלנו
יחד נשמור על הריקודי הישראלי חי, בועט ורוקד

ידידי העמותה נהנים מכניסה ללא תשלום לכל פעילויות העמותה
להצטרפות כידידת העמותה לחצו על המודעה

גליון מס' 119 • אוקטובר 2025

לקבלת המגזינים לתיבת האימיל שלך, אנא הצטרף כ-VIP

הוצאה והפקה: העמותה לתיקוד ושימור המחול הישראלי בשיתוף המכון לריקודי-עם (IDI), ארה"ב
עורכים: ירון מישר, רות גודמן, בני לוי
חברי מערכת: שני קרני אדוקולסי, הוני גולדפיין, מתי גולדשמיט, בני לוי, אלן קינג, רות שנברג, ציפי שראגי

עריכה גרפית: אנה קדרי

המערכת:

רוקדים, דרך משה דיין 96/35
תל אביב 67320

טל: 052-5620447

דוא"ל: rokdim@rokdim.co.il

אתר אינטרנט:

<https://magazines.rokdim.co.il>

למנוי לחץ כאן

רוקדים
NIRKODA
גליון מס' 119 | אוקטובר 2025
לקבלת עותק לתיבת האימיל שלך

פסטיבל מחול כרמיאל
חזה"מ סוכות 8-9-10 באוקטובר 2025

עשרות מופעי מחול בהשתתפות אמנים
הרקדות ללא הסקה בכניסה חופשית
מופעים ומעילויות לילדים
מתחם הבירה | מופעי חוצות
דוכני מזון וסירקית

לחצו על כרטיסים:
04-9881111
www.karmielfestival.co.il

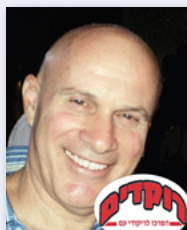
חגיגת המחול הגדולה של ישראל

קוראים יקרים,

לפניכם מגזין רוקדים-נרקודה גיליון 119.

שלושה חודשים עברו מאז פרסום הגיליון הקודם. אלה שלושה חודשים נוספים בהם אנו ממתנים - כבר כמעט שנתיים - בחרדה לגורלם של החטופים ולהחזרתם הבייתה.

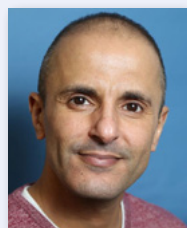
זהו המגזין ה-7 מאז הטבח ב-7.10.2023 ו-48 חטופים, חיים ומתים, עדיין שם. אנחנו לא שוכחים אותם ואת משפחותיהם.

ירון מישר

רות גודמן

בני לוי

לפני מספר חודשים נפרדנו מידיד ושותף, דני עוזיאל ז"ל, שהלך לעולמו בחודש פברואר השנה.

בשנת 2003 יזם דני את החיבור בין "רוקדים" ל"נרקודה" ומאז אנחנו ביחד מוצאים לאור מגזינים מפוארים גדושי כתבות בעברית ובאנגלית. תודה לדני על שנים רבות של עשייה משותפת, של שיחות נפש, ושל חוויות משותפות.

רות גודמן, שותפתו של דני לדרך ארוכה ורבת שנים בסצנת המחול בצפון אמריקה, כותבת ופורסת נקודות ציון בחייו של דני במחול הישראלי - הבימתי והעממי, ומשקפת את עבודתם יחד.

עוד בגיליון:

- לפני מספר שבועות נפרדנו מסעדיה (סדי) עמישי ז"ל שהלך לעולמו בגיל 86. סעדיה הטביע את חותמו על ריקודי העם הישראליים.
מתי גולדשמיט ערך עם סדי ראיון לפני כ-30 (!) שנה: "השורשים התימניים של ריקודי העם הישראליים".
מרקו בן שמעון על נקודות ציון בדרך חייו העשירה של סדי בכתבתו: "החיור של סדי ז"ל... נדם".
- "לחתוך או לא לחתוך" - יוסי ספיבק ז"ל, מוסיקאי, מוסיקולוג, מחנך ומלחין, מסביר על החשיבות העצומה של עריכת מוזיקה מוקלטת לצורך חיבור ריקודי עם.
- בכתבה "שלמים" מספרת לנו חלי לבנה על חוויותיה כשהשתתפה בחוג לריקודי עם של "יושבים ועומדים", ועל האושר הרב שהריקוד מביא לחייהם.
- במדור "ריקוד החודש" - ריקודו של ארז טובול "זוזו". אחרי שנים מאז חובר נחשף פתאום למדריכים ולרוקדים ונרקד בחודשים האחרונים בהתלהבות רבה.
- "כרמי מחול" היא ה"להקה בפוקוס" במדורה של שוקי הופמן - על להקות המחול בעיר כרמיאל בניהולו האמנותי והמקצועי של דורון גואטה.

- במדור "בעין המצלמה" שמנו הפעם את המיקוד על פסטיבל אשדודאנס השמיני שזה עתה התקיים, לאחר הדחיה בעקבות מלחמת "עם כלביא".

קריאה מהנה

ירון מישר, רות גודמן ובני לוי - עורכים.

יחד למען קידום המחול הישראלי

מתוך תחושת שליחות ואחריות לקידום המחול הישראלי לבמה ולטיפוח תנועת ריקודי העם בארץ ובעולם, אנו, לילך וקסמן רנה, מנכ"לית פסטיבל מחול כרמיאל, ואבי לוי, מנכ"ל ומנהל אומנותי פסטיבל אשדודאנס, שמחים להודיע כי הגענו להבנות בדבר תיאום תאריכי הפסטיבלים לשנים 2026-2030.

אנו מאמינים כי שיתוף פעולה זה מהווה נדבך משמעותי ביצירת רצף תרבותי אמנותי שישרת את קהל הרוקדים, היוצרים, הכוריאוגרפים, מנהלי הלהקות, אמני הזמר והקהלים הנאמנים המגיעים בהמוניהם מכל רחבי הארץ.

עולם המחול כולו המקצועי והעממי יזכה, הודות להסכמות שהושגו, לחשיפה רחבה יותר, לחיבורים חדשים ולהזדמנות אמיתית ליהנות מכל אחת מהחוויות הייחודיות שמציע כל פסטיבל.

אנו רוכשים כבוד רב לעשייה התרבותית ומחויבים להמשיך ולפעול באחריות, בשקיפות ובשותפות מלאה למען טיפוח התרבות הישראלית ומעמדו של המחול הישראלי בארץ ובעולם.

מנהלי ומפיקי הפסטיבלים יעמדו בקשר שוטף, תוך ראיית טובת התחום כולו, כך שהפסטיבלים יעצימו זה את זה מבלי לגרוע מהייחודיות, הזהות והחזון של כל אחד מהם.

ראשי הערים, משה קונינסקי ראש עיריית כרמיאל וד"ר יחיאל לסרי ראש עיריית אשדוד בירכו על המהלך וההסכמות שהושגו, והביעו תמיכה מלאה ביוזמה. השניים איחלו הצלחה רבה להמשך הדרך ולשיתוף הפעולה הפורה בין שני הפסטיבלים.

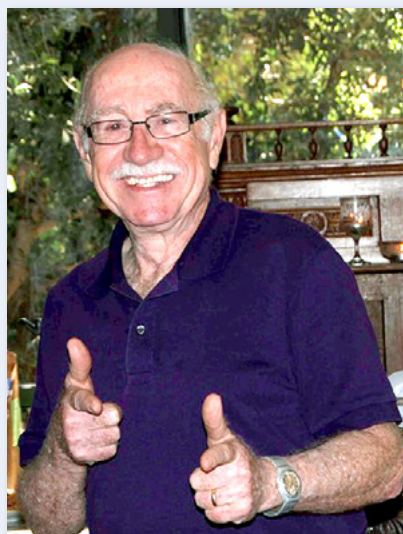
שנה	כרמיאל	אשדוד
2026	4-6/8/26	27-30/7/26
2027	6-8/7/27	12-15/7/27
2028	4-7/7/28	7-10/8/28
2029	31/7-2/8/29	23-26/7/29
2030	2-4/7/30	8-11/7/30

אבי לוי
מנכ"ל ומנהל אומנותי
פסטיבל אשדודאנס

לילך וקסמן רנה
מנכ"לית פסטיבל
מחול כרמיאל

רות גודמן
תרגום: בני לוי

הנה מסתכלים עליך, דני!

את ואני

חיינו ומורשתו של דני עוזיאל ז"ל

1 אוגוסט, 1933 – 19 פברואר, 2025
ט' אב, ה'תרצ"ג – כ"א שבט, ה'תשפ"ה

במהלך לימודי בבית הספר התיכון בניו יורק של שנות ה-1960, חלק מחברי השתתפו בתנועות נוער ציוניות, נפגשו אחת לשבוע, ומידי פעם בסופי שבוע בהם ריקודי עם ישראליים היו חלק מהפעילות. מאחר שלמדתי בלט בילדותי ובעודי מתקדמת במסלול קריירה בבלט, השתתפתי בסופשבוע של תנועת-נוער, ושם נשבתי בקסמו של ריקוד עם ישראלי בשם "[את ואני](#)". כשחזרתי מאותו סופשבוע, לא יכולתי להפסיק לחשוב על הריקוד ולרקוד אותו. לא היה לי מושג עד כמה נבואי זה יהיה!

בשנת 1949, נכנסה גורית קדמן – אם ריקודי העם בישראל – למועדון ההתעמלות של אגודת הפועל תל אביב בחיפוש אחר רִקְדָּנִים שיצטרפו לחוג לריקודי עם. (הפועל תל אביב, שהוקם בשנות ה-20, היה חלק ממחלקת הספורט של ההסתדרות). גורית ניגשה לנער ג'ינג'י צעיר שהתאמן במועדון וקראה לו: "היי, ג'ינג'י! אנחנו צריכים אותך!" וכך החל מסע חייו המופלא של דני עוזיאל.

לידתה של אגדה

דני נולד ב-1 באוגוסט 1933, שחל בתשעה באב (כמה סמלי, ועל כך אעיר בהמשך) בתל אביב. הוריו, רג'ינה ושבטאי, עלו מסלוניקי שביוון בשנת 1927.

מהתעמלות לריקוד – דרך הפועל

כאשר גורית גייסה את דני להצטרף לחוג לריקודי עם בהפועל תל אביב, הוא כלל לא הכיר אפילו את ההורה, כיוון שמעולם לא רקד קודם לכן. בהתחלה הוא התקשה, אך בהדרגה החל ליהנות, ועד סוף השנה התאהב בריקודי העם!

בהכנות לפסטיבלי דליה בהפועל ת"א, פגש דני את דור המייסדים של ריקודי העם בארץ שביצעו את הריקודים המסורתיים כמו "שרלה" ו"דבקה רפיח". אלה הפכו לסימן ההיכר של הפועל תל אביב ושל פסטיבלי דליה. דני נבחר מבין הרקדנים החדשים להיכנס להרכבים של מבצעי ריקודים אלה. (פסטיבל דליה הראשון שהתקיים בקיבוץ דליה בשנת 1944, היה זרז להתפתחות ריקודי העם בישראל. פסטיבל דליה האחרון התקיים בשנת 1968).

המתעמל המתמיד – שיווי משקל על סלעים!

דני מבצע קפיצת כרמון, 1960

דני בקפיצה עם מירה אשריאל. חגיגות 1 מאי 1951

כאשר יואב ומירה אשריאל - אושיות של ריקודי העם בארץ - לקחו בשנת 1951 את הנהגת החוג לריקודי עם בהפועל תל אביב, הוקמה גם להקת הופעות. דני ומירה היו סולני הלהקה.

כאשר **יואב ומירה אשריאל** - אושיות של ריקודי העם בארץ - לקחו בשנת 1951 את הנהגת החוג לריקודי עם בהפועל תל אביב, הוקמה גם להקת הופעות. דני ומירה היו סולני הלהקה. בשנת 1955 הוזמן דני להצטרף ללהקה המרכזית של ההסתדרות בניהולו של **יונתן כרמון** האגדי. הלהקה הייתה מורכבת מהרקדנים הטובים ביותר בארץ.

בשנת 1956 קיבל דני את ניהול החוג בהפועל תל אביב. במסגרת תפקידו שהסתכם בשש שעות עבודה לימד שעה אחת ילדים, לאחר מכן, שעה לכל רמות המבוגרים - מתחילים, בינוניים ומתקדמים - ולבסוף, שעתיים ללהקת ההופעות. את הכוריאוגרפיות יצר יונתן כרמון, אך את החזרות ניהל דני. בתקופה זו החל דני לשלב בחוג ריקודים מתוך יצירות כרמון, בהם **"הרועה הקטנה"**, **"אל תירא"** ו**"ימין ושמאל"** (אורחה במדבר). מאוחר יותר, כשהגיע לארה"ב, הביא איתו ריקודים אלה, ועוד תשעה אחרים מהרפרטואר של כרמון.

תמונת פרסום: רקדני הצברים עם שושנה דמארי. מיאמי 1962

בשנת 1960 יצאה להקת ההופעות של הפועל תל אביב, תחת ניהולו של דני, לקפריסין, והייתה להקת החובבים המאורגנת הראשונה שהופיעה מחוץ לישראל.

שנה אחר-כך, במסגרת הלהקה המרכזית, פגש דני את **גברי לוי**, שהזמין אותו להצטרף לשלושה זוגות נוספים לסיבוב הופעות קצר במיאמי. הקבוצה נקראה **"הצברים"**, עם האקורדיוניסט **עמי גלעד** והמתופף **נחמיה שרעבי** (מלחין "דבקה אוריה", שם השיר דבקה האביר). המסע הקצר התפתח לסיבוב הופעות של שלוש שנים בארה"ב ובפורטו ריקו. בתקופה זו הכיר דני את אשתו ג'ואנה והחליט להישאר בארה"ב.

בשנת 1962 פגש דני את **פרד ברוק** - אבי ריקודי העם הישראליים בארה"ב - שהקים את מחלקת הריקוד היהודי ב-Y של רחוב 92

גברי לוי הזמין את דני להצטרף לשלושה זוגות נוספים לסיבוב הופעות קצר במיאמי. הקבוצה נקראה "הצברים", עם האקורדיוניסט עמי גלעד והמתופף נחמיה שרעבי

(המרכז היהודי) בניו יורק. שם החל דני ללמד סדנאות. בסדנה הראשונה שלו לימד את **"דבקה אוריה"** של מושיקו.

בשנותיו הראשונות של דני ב-Y, פרד עבד עם אקורדיוניסט שלא הכיר את הריקודים החדשים. שיחות בין דני לבין פרד העלו את הרעיון להפיק תקליטים לריקודי עם. עמי גלעד היה המנהל המוזיקלי והאקורדיוניסט, נחמיה שרעבי ניגן בתופים, ולצידם, שלושה נגנים נוספים, והזמרת **גאולה זוהר**. התקליט הראשון **"Dance Along with Sabras"** - לרקוד עם הצברים" - הוקלט באולם בוטנוויזר ב-Y של רחוב 92, וכלל את "הרועה הקטנה", "אל תירא", "דבקה אוריה" וכן את **"הנוקדים"** - ריקוד אותו יצר דני בארץ בשנת 1957, וכבר הפך פופולרי בארה"ב עוד לפני שדני הגיע לשם. הצלחת התקליט הובילה להפקת שישה תקליטים נוספים.

דני ופרד ברק

פרד ביקש מדני ליצור ריקוד נגיש למתחילים. עמי כתב את הלחן, נחמיה את המילים, גאולה זוהר שרה, ודני יצר את הצעדים ל"את ואני". ריקוד זה הפך לקלאסיקה עולמית.

דני וג'ואנה, 1963

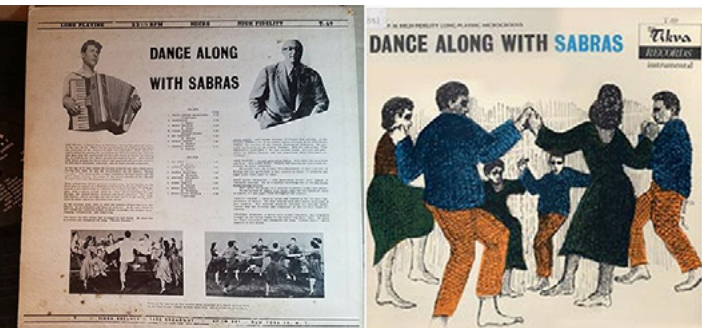
עם סיום סיבוב ההופעות, בשנת 1964, דני וג'ואנה התחתנו. דני החליט לקחת הפסקה ולגדל משפחה. באותה תקופה פתח גם עסק מצליח לתכשיטים בעיצובי קמיון ייחודיים שלו. עם זאת, דני מעולם לא הפסיק לגמרי לרקוד. יחד עם **רחל קוגל**, בת הזוג של דני מהלהקה המרכזית והאקורדיוניסט **דן רונן** (כן, ד"ר דן רונן, לימים חוקר חשוב בתחום ריקודי העם, ואשר בתו, ד"ר **רונית רונן-תמיר** המשיכה לטפח ולהעשיר את עולם ריקודי העם) הקימו שלישייה בשם "השלושה מיהודה", שהופיעה ברחבי ארה"ב וקנדה.

בשנת 1970 חזר דני ללמד, אך התמקד בעיקר בהפצת ריקודי עם ישראליים לקהילת הריקוד הבינלאומית - רוקדי ריקודי העמים - דרך סדנאות וסופי שבוע אזוריים.

בשנת 1980 שב דני ל-Y והצטרף אליי, לאחר שירשתי את מקומו של פרד ברק עם פרישתו. יחד המשכנו להוביל את ההרקדה הפתוחה לקהל, ואת האירועים המיוחדים ב-Y עד שנת 2020, עת עבר דני לקליפורניה בתקופת הקורונה.

ימי רביעי ב-Y הפכו להיות שם דבר בארה"ב ולהרקדת הדגל הידועה השבועית של ריקודי העם הישראליים. כבר בשנים הראשונות, הבחין דני שמידי ערב חג ההודיה הגיעו משתתפים רבים מחוץ לעיר. הם היו שבים הבייתה לחג. בעקבות זאת, יזם דני תוספת של שעה להרקדה להנאת הקהל

שיחות בין דני לבין פרד העלו את הרעיון להפיק תקליטים לריקודי עם. עמי גלעד היה המנהל המוזיקלי והאקורדיוניסט, נחמיה שרעבי ניגן בתופים, ולצידם, שלושה נגנים נוספים, והזמרת גאולה זוהר.

עטיפת התקליט לרקוד עם הצברים

דני ורות מלמדים ב-Y92

הרחב במיוחד. יוזמה זו הפכה למסורת המרתונים של חג ההודיה, שמשך מאות משתתפים מצפון-מזרח יבשת אמריקה כולל קנדה, והיווה מודל לחיקוי בכל רחבי ארה"ב.

ב-1981 יזם עם **משה אסקיו ומושיקו הלוי** את מחנה הריקוד "הורה שלום", עם אורחים מישראל, ועם **שלמה בכר וישראל יעקבי** מקליפורניה. המחנה נערך בכל שנה עד 1990. לאורך השנים ערך דני סדנאות בצפון ודרום אמריקה, בהולנד ובאוסטרליה.

מחנה הריקוד "הורה שלום"

ב-1988, לכבוד יום העצמאות ה-40 של מדינת ישראל, עלה הרעיון לקיים פסטיבל מחול גדול בישראל. **יונתן כרמון** מונה למנהל הפסטיבל, ודני התבקש להביא להקות מחול על מנת לייצג את צפון אמריקה בפסטיבל כרמיאל הראשון. יחד עם דני ואיתי, ארבע להקות מחול ו-25 מרקידים מארה"ב וקנדה הוזמנו להשתתף בפסטיבל שהפך להיות דגם-אב של אירועי המחול השנתיים בישראל ומוכרים ככאלה בכל בעולם.

רות גודמן, יונתן כרמון, רונית רון-תמיר, דני עוזיאל בניו יורק

בשנת 1990, דני ואיתי הקמנו את המכון הישראלי למחול (IDI) – משאב חינוכי ומרכז מידע ללא כוונת רווח שממוקם בעיר ניו יורק. דרך IDI הפקנו את פסטיבל "הורתי 2001" ואת "הורתי 2017", כמו גם פרויקטים, אירועים ופרסומים רבים, כולל המיזוג, החל משנת 2004, של העלון של IDI – "נרקודה" – עם המגזין המחול הישראלי בעריכתו של **ירון מישר** – "רוקדים". מיזוג זה יצר את המגזין הבינלאומי הדו-לשוני בו אתם קוראים כעת – "רוקדים-נרקודה".

פסטיבל הורתי 2001, שהתקיים באוניברסיטת הופסטר בלונג איילנד, ניו יורק, היה אירוע סוף שבוע מורחב עם סדנאות והופעות. האירוע ציין 50 שנה למחול ישראלי בצפון אמריקה ו-50 שנה לפסטיבלי ריקודי העם השנתיים בישראל. חובבי ריקודי-עם, מדריכות ומדריכים, יוצרים, ולהקות מחול מרחבי העולם השתתפו באירוע היסטורי זה. מופע פסטיבל 50 כלל הצגה מפתיעה של דבקה אוריה בבימויו של מושיקו, כשדני מוביל את הרקדנים, עמי גלעד מלווה באקורדיון, ומושיקו מנגן בדרבוקה (תוף דומבק).

הורתי 2001: דני מוביל את הפתעת הערב ריקוד דבקה אוריה

הפתעת הערב בפסטיבל הורתי 2001: עמי גלעד ומושיקו מלווים את דבקה אוריה

התוכניה של "הורתי 2001"

הורתי 2001: משמאל – מושיקו, שלמה בכר, דני עוזיאל, יענק'לה לוי

**פסטיבל הורתי
2001, שהתקיים
באוניברסיטת
הופסטר בלונג
איילנד, ניו יורק, היה
אירוע סוף שבוע
מורחב עם סדנאות
והופעות. האירוע ציין
50 שנה למחול ישראלי
בצפון אמריקה ו-50
שנה לפסטיבלי ריקודי
העם השנתיים בישראל**

דני היה אולי גאה יותר מכל ב"הורתי 2017 – יריד ריקודי העם הישראלי העולמי" – הגשמת חזונו שעלתה על כל הציפיות. האירוע בן ארבעה ימים כלל 15 כוריאוגרפים אהובים מישראל ומארצות הברית שהציגו סדנאות, הופעות והרקדות, עם מאות חובבי ריקודי עם ישראלים ואמנים מכל הדורות ברחבי העולם.

הורתי איפשר לקהילה העולמית לרענן את אהבתה לנשמת ריקודי העם הישראליים, ולסלול את הדרך לפיתוח רפרטואר חלק של ריקודים, שיהיה בעל משיכה לאורך זמן לכל הרקדנים, הקבוצות וההרקדות. (ראו: [רוקדים-נרקודה גיליון 97](#)).

פסטיבל המחול הורתי 2017 – קבוצה מדהימה של מדריכים ויוצרים! משמאל לימין: ירון כרמל, נפתלי קדוש, טוביה טישלר, משה אסקין, ישראל יעקובי, מושיקו הלוי, רוני סימן טוב, שמוליק גוב ארי, ירון אלפסי, אבנר נעים, אבי פרץ, שלמה ממון. צילום: מתי גולדשמיט

בין האנשים הרבים שדני עודד והפריקטים שדני סייע ליזום היה **חיים קאופמן** וארגונו "ריקודי דור ראשון". ההרקדה מתקיימת מידי שבוע במטרה לשמר ולהנציח את ריקודי העם הישראליים הקלאסיים.

בשנת 1987, כפי שחיים נזכר: "דני לא רק עודד אותי, אלא גם תמך בנו בהתלהבות לאורך השנים באמצעות סדנאות, סופי שבוע שנתיים של שורשים וכוריאוגרפיה ללהקת המחול שלנו. הסדנה הראשונה שלו עבורנו, בסוף שנות ה-80, הייתה בלתי נשכחת ביותר, שכן, הוא הקדיש אותה להוראת ריקודי יונתן כרמון שהיה להם המומחה בעולם".

ממשיך חיים: "החוויות האינטימיות ביותר שלי עם דני היו כשיצר כוריאוגרפיה ללהקת המחול המיוחדת שלנו, החל משנת

משמאל לימין: חיים קאופמן, תמר אליגור, דני עוזיאל, רות גודמן, יענק'לה לוי

**בין האנשים
הרבים שדני עודד
והפריקטים שדני
סייע ליזום היה חיים
קאופמן וארגונו
"ריקודי דור ראשון".
ההרקדה מתקיימת
מידי שבוע במטרה
לשמר ולהנציח
את ריקודי העם
הישראליים
הקלאסיים.**

שרל'ה-שר עם רקדני ריקודי דור ראשון

1991, להופעה בסגנון החסידי "שרל'ה-שר" בטקס הזיכרון לג'ו פאפ שארגנתי באולם ארל באוניברסיטת קולומביה. (ג'וזף פאפ היה מפיק ובמאי תיאטרון. בתו, מירנדה, היא רקדנית עם ישראלית נלהבת). דני היה בכושר שיא באותו לילה, והוביל למעלה מ-300 איש ברונדו לצילי מחרזות של מוזיקה חסידית. שרל'ה-שר הייתה נוסטלגיה בשביל דני, שכן הוא ביצע אותה על הבמה כרקדן צעיר בישראל."

כאשר דני פרש מעסקי התכשיטים שלו, קהילת לונג-איילנד המקומית ניצלה את ההזדמנות וביקשה מדני לקיים מפגשים מקומיים נוספים ביום ובערב. בהנהגתו, מה שהחל כמפגש חברתי לישראלים בקהילה, התפתח למפגש ריקודי עם ישראלי שבועי דינמי, חדור אנרגיה וכישרון ליצירת אווירת מסיבה ישראלית בכל ערב.

השולחן של דני בלונג איילנד

יום הולדת בהרקדה בלונג איילנד

דני מתקלט בהרקדה בלונג איילנד

בשנת 2005, כחלק מטקס מחווה מיוחד לדני במחנה המחול "הילולים" בניו יורק, גדי ביטון הפתיע את דני כאשר הזמין את יונתן כרמון לבוא מישראל ולחגוג עם דני. זו הייתה חוויה רגשית עוצמתית עבור דני. היא החזירה אותו לשורשיו ולמנטור שעיצב אותו בישראל לפני שנים כה רבות, עד שהפך לרקדן בעל תשוקה להפצת השמחה והרוח האנרגטית שאפיינו את שניהם.

בשנת 2018, לפני שעבר לקליפורניה, זכה דני בפרס מפעל חיים במחנה "בתנועה" בישראל. בספטמבר 2020, במהלך תקופת הקורונה, לקראת המעבר של דני ללוס אנג'לס, קרן קפלן ואני ארגנו אירוע מיוחד בזום [Zoom] - מסיבה וירטואלית לכבוד דני וקריירת המחול הישראלית שלו בת ה-70 שנה. האירוע היה מלא במחווות מחברים ואושיות מחול בארץ ובעולם שכלל סרטונים, משחקים, והנאה אינטראקטיבית מקוונת.

שלמה ממון, דני עוזיאל, יונתן כרמון

בקיץ 2023, קהילת ניו יורק שמחה לארח את דני שוב כדי לחגוג את יום הולדתו ה-90 ב-Y של רחוב 92 וכן עם חברות וחברי החוג שלו בלונג איילנד. כמו בכל ימי ההולדת של דני, גם אלה כללו את הריקוד היווני המזוהה איתו ה"הספיקו" - עם כל התוספות הייחודיות של דני שלא הפסיקו להדהים אותנו!

פרס מפעל חיים, פסטיבל קמפ בתנועה 2018

י א ס ו !

עד הסוף - לוקחים את זה למקסימום

דני היה לי שותף נפלא לריקוד ולפרויקטים במשך קרוב ל-50 שנה - מקור השראה מתמיד עם הריקוד המרהיב שלו, הדרך בה לימד, וניהולו המדהים של פרויקטים; האנרגיה חסרת הגבולות שלו, החתירה הבלתי מתפשרת לשלמות ומנהיגותו בעלת החזון - כל אלה ועוד הביאו כל כך הרבה שמחה לדורות של רוקדים ורוקדים ברחבי העולם.

המעבר של דני לקליפורניה, ואף הקורונה, לא מנעו ממנו להמשיך ולחדש את מסע הריקוד הישראלי שלו. כמו רבים מאיתנו, הזום הפך לכלי המקשר בין כולנו. דני ואני התחלנו את "מעגל הריקוד הישראלי של IDI" השבועי שלנו בזום. דני היה מארגן את רשימת ההשמעה, ואני הייתי מדגימה ומלמדת מהבית שלי.

דני אהב ליצור קשר עם כל מי שהצטרף אלינו בזום מכל רחבי העולם. הוא עקב אחר הריקודים שכל משתתף נהנה מהם במיוחד, עקב אחר השיחות, ולעתים קרובות ערך שיחות טלפון ככל שהקהילה החדשה הזו נוצרה. הוא גם תיבל את המפגש בהערות ותובנות מועילות שכולם אהבו! האמירה המפורסת של דני, "תמשיכו לרקוד", הביאה לידי ביטוי את אמונתו הנלהבת שריקוד הוא מנטלי, פיזי ויוצר קהילה - חברה.

כיוון שכולנו היינו ספונים בבתינו שלנו, יזמתי את סיום מפגשי הזום שלנו בכוס יין - הרמת כוסית לחלוק עם כולם את התקווה לימים טובים יותר שיבואו. ככל שמעגל החיים נמשך, כוס היין הזו מחזירה אותנו לראשית משפחתנו של דני ביוון, שם היה להם יקב! מפגש הזום שלנו ממשיך עם דני תמיד בליבנו.

"עד הסוף" - לקחת את זה עד הסוף - עד המקסימום - היא מטאפורה נפלאה אין לחיות. דני חי את חיינו דרך ריקוד החיים! ריקוד הוא יותר מסדרה של צעדים. כפי שדני תמיד אמר, "רקדו את המוזיקה - לא רק את הצעדים - עד הסוף!"

מורה הוא יותר ממישהו שמעביר מידע או סדרה של צעדים. דני היה מורה מושלם, עם היכולת להוביל את הקהל ולהסתגל לכל סיטואציה, לבחור את הרפרטואר המושלם עבור כל קבוצה. התפעלנו מתחושת התזמון המושלמת שלו ומהידע שלו כיצד לאזן בצורה מושלמת תוכנית. ובכל זאת, שום דבר לא היה מספיק טוב בעיני דני. זה תמיד היה צריך להיות ויכול להיות טוב יותר ויותר. דני עזר לכולנו להעריך טוב יותר ויותר - שמר על הכל רענן ותמיד נתן לנו עוד - עד הסוף!

המעבר של דני לקליפורניה, ואף הקורונה, לא מנעו ממנו להמשיך ולחדש את מסע הריקוד הישראלי שלו. כמו רבים מאיתנו, הזום הפך לכלי המקשר בין כולנו.

דני גרם לכל רגע להיות חשוב. התשוקה שלו לשלמות ושפע האנרגיה החיובית שלו גרמו לכל דבר שנגע בו להתעורר לחיים. אין ספק שרוח הג'ינג'י שבו דחפה אותו ואת כל מי שהגיע איתו, להעריך ולהוקיר כל רגע ורגע.

בין אם במפגש פנים אל פנים או בזום, רוח הריקוד הבלתי נכנעת שלו, שהייתה קשורה באופן בלתי נמנע בנשמתו, המשיכה להביא לנו שמחה גדולה – עד הסוף!

דני היה אכן אוצר יקר לקהילת הרוקדות והרוקדים הגלובלית שלנו ולכל מי שאי-פעם נגע בחייהם. דני היה אסיר-תודה על כך שזכה לחזות בתחילת דרכם של ריקודי העם הישראליים, על כך שהצליח לעמוד בקצב הדור החדש של הכוריאוגרפים ועם הרפרטואר ההולך וגדל של ריקודים.

בנוסף לריקודיו הקלאסיים "את ואני" ו"הנוקדים", דני יצר כוריאוגרפיה של ריקודים שהפכו פופולריים במיוחד בחוגי מחול בינלאומיים כמו "מנגינות חסידיות", "בת ערד", "בואי תמה" ו"דוס אמנטס" שלימדנו מחדש בזום. דני גם יצר ריקודים עבור הרכב ההופעות שלי – "פרפרים", ובראשם "בתוף ובמחול", ומילא תפקיד מרכזי בהרחבת היקף פסטיבלי ריקודי העם השנתיים שלנו.

התשוקה של דני לריקוד לא הפחיתה מתשוקתו ומסירותו למשפחתו ול"דור הבא" האישי שלו: לאשתו, ג'ואנה, לבתם נינה ולבעלה ריץ', לבנם אורן ולאשתו הלן ולנכדותיהם, איזבלה (איזי) ווייאן (הבנות של נינה וריץ'), הילדי ואסטה (הבנות של אורן והלן).

דני היה אסיר-תודה על כך שזכה לחזות בתחילת דרכם של ריקודי העם הישראליים, על כך שהצליח לעמוד בקצב הדור החדש של הכוריאוגרפים ועם הרפרטואר ההולך וגדל של ריקודים.

משפחת עוזיאל. חג ההודיה 2024, לוס-אנג'לס, קליפורניה, ארה"ב

חוגגים יום הולדת 80 לדני – עם גמל!

התשוקה של דני לריקוד לא הפחיתה מתשוקתו ומסירותו למשפחתו ול"דור הבא" האישי שלו: לאשתו, ג'ואנה, לבתם נינה ולבעלה ריץ', לבנם אורן ולאשתו הלן ולנכדותיהם, איזבלה (איזי) ווייאן (הבנות של נינה וריץ'), הילדי ואסטה (הבנות של אורן והלן).

לפני מספר שבועות, ב-27 ביולי, ערכנו אירוע מיוחד ב-Y של רחוב 92, בו חגגנו את חייו ומורשתו של דני יחד עם משפחתו ומאות חברים מכל הדורות, הן באופן אישי והן בזום. היה זה אחר-צהרים מלא זיכרונות, ריקודים ואהבה.

כדרכו של דני, הייתה זו משאלתו – לחגוג את חייו כשהוא כבר לא כאן כדי להצטרף אלינו על רחבת הריקודים. קישורים לסרטונים, תמונות ומזכרות, כולל הרהורים מרגשים ממשפחתו של דני, יפורסמו בקרוב על ידי IDI.

**מי ייתן והשמחה העצומה שדני העניק לקהילת ריקודי העם
הישראלית והבינלאומית דרך ריקודיו, הלימוד מעורר ההשראה שלו,
ההדרכה, הריקוד האלגנטי, האנרגיה הבלתי נדלית ומנהיגותו בעלת
החזון – כל אלה ירקדו בליבנו לנצח!**

*הערה לסיום

דני – ג'ינג'י שנולד בתשעה באב, למשפחה ספרדית. כל מה שחסר לו היה ה"סוס הלבן" (או חמור לבן) עליו רכב "המבשר" – המשיח – שיביא חוסן ושמחה אולטימטיביים!!

ראו גם את המאמרים של דני: "[מהסוויטות על הבמה ועד לאולמות הריקודים](#)" בגיליון 103 של רוקדים-נרקודה (מוקדש ליונתן כרמון ז"ל), ו"[צוות שהשלים זה את זה](#)" בגיליון 105 של רוקדים-נרקודה (מוקדש ליואב אשריאל ז"ל).

דני ז"ל – כרזת מחווה בעיצובה של אדריאנה ליפובצקי

מתי גולדשמיט
צילומים:
מתי גולדשמיט

השורשים התימניים של ריקודי העם הישראליים

סעדיה עמישי ז"ל -
תימני אסלי

סעדיה עמישי נפטר ב-8 ליולי 2025. לרגל פטירתו
אנו מביאים (עם תיקונים קלים) את הכתבה
שהתפרסמה לפני 29 שנים בעיתון המזרח גרמני
"פולקסבלאט" (Folksblatt No. 3/1996) לאחר
שמתי שוחח עם סעדיה בביתו בחדרה.

סעדיה עמישי (נפטר ב-8.7.2025) נולד בצפון תימן בשנת 1939 במחוז אל-עודיין, כ-60 ק"מ מערבית לעיר התימנית איב. אביו נפטר זמן קצר לאחר לידתו, וסבו וסבתו לקחו אותו בעלייה הקשה ל"ארץ ישראל", שהייתה אז עדיין תחת המנדט הבריטי על פלסטין. בקבוצה של כעשרים יהודים, הם הגיעו ברגל (לעתים נתמכים על ידי חמורים) לעיר החוף הסעודית ג'דה. לאחר מכן המשיכו בסירה למצרים ולבסוף, בשנת 1941, נסעו ברכבת ישירה מאלכסנדריה לעתלית (מבצר חשוב של האבירים הטמפלרים במאה ה-13).

מסע זה, שעדיין הרפתקני במידה מסוימת גם כיום, נמשך לפחות יומיים ברכב (ללא הפסקות ארוכות); אולם, באותה תקופה, המסע נמשך למעלה משלושה חודשים.

לבסוף, אח מדודיו הסיע את הקבוצה לחדרה הסמוכה יחסית. שם למד בבית ספר יסודי דתי, ובשנת 1950, לאחר שאימו ואחת מאחיותיו הצטרפו למשפחה בישראל, עבר לישיבה (בית ספר תיכון ללימודי יהדות) בכפר גנים ליד פתח תקווה.

ביותו נער הצטרף בשנת 1952 לקיבוץ שדה אליהו, שהיה בעל אוריינטציה דתית, אשר נוסד בשנת 1939 מדרום לכנרת על ידי יהודים שעלו מגרמניה. גם שם התפתח לכוח מניע בתחום התרבותי של הקיבוץ, ארגן את החלק הבידורי בחתונות, למשל, וכן כזמר סולו של שירים תימניים או ככוריאוגרף של מופעי פנאי הכוללים ריקודים בתלבושות תימניות. באותה תקופה גם השתתף בקורס ריקוד למנהיגי נוער בראשות **רבקה שטורמן**.

בסוף שנת 1959, לאחר שסעדיה סיים את שירותו הצבאי המחייב בן שלוש השנים בגדוד צנחנים, הופקד בידיו, באופן זמני, ניהול "בית חולים" מחוזי קטן בצפון הרחוק של ישראל - המרפאה העירונית של קריית שמונה, מה שנועד במקור להיות התחייבות לשנה אחת הפך בסופו של דבר לעשרים שנה תמימות, של אזרחות בקריית שמונה וכמובן לפעילות ריקודים ענפה בגליל כולו.

באותה תקופה, כשריקודי העם הינם תחביב, או עבודה צדדית ללא שכר בצידה, הוא החל לבנות את תשתית ריקודי העם הישראליים בגליל. לימד בחוגי ריקודים לא רק בקריית שמונה, אלא גם בעפולה, טבריה ומטולה, ומשנת 1967 ואילך, גם ביישובים שונים ברמת הגולן. בקיצור, עד מהרה לימד ריקודי עם כמעט בכל ערב ואף הקים את להקמת המחול המקומית.

**באותה תקופה,
כשריקודי העם
הינם תחביב, או
עבודה צדדית ללא
שכר בצידה, הוא
החל לבנות את
תשתית ריקודי
העם הישראליים
בגליל. לימד בחוגי
ריקודים לא רק
בקריית שמונה, אלא
גם בעפולה, טבריה
ומטולה**

נשים חבנות צעירות בלבוש מסורתי

כמה שנים לאחר מכן, החליט סעדיה ללמוד בקורס מדריכים לריקודי עם רשמי, של ההסתדרות, באולפן בראש פינה בהדרכתה של **תמר אליגור**, אם כי, כפי שסעדיה מעיד, הניסיון המעשי שרכש בשנים הקודמות עקף מזמן את התיאוריה של תוכן הקורס. עבורו, כל תעודה כזו הינה "פיסת נייר יקרת ערך" שאף פעם אין לדעת למה צריך אותה. יחד עם זאת מדריכי המחול בישראל היו בדרך כלל בוגרי אולפן כזה, לפחות בשנים שלפני כן, כפי שציין.

בהמשך גם קיבל ללמד באולפן (קורס) המדריכים שהוקם בקרית שמונה והיה המדריך הראשי ללימוד הריקודים לצידה של תמר אליגור. שלבים נוספים בלימודי המנהל הכלליים כללו את מכללת תל חי, בית ברל ואוניברסיטת חיפה, שם השלים את התואר בניהול.

נקודת מפנה בקריירה של סעדיה ארעה בשנת 1979 כאשר קיבל את ניהול בית החולים הסייעודי בפרדס חנה, בסביבה הקרובה לחדרה, העיר בה בילה את נעוריו המוקדמים. כמובן שקבלת המשרה המכובדת הכריחה את המשחה להעתיק את מקום מגוריה לחדרה שכל כך אהב. כדי לא לגרום לשיבוש בסצנת המחול המבוססת בחדרה וסביבתה, הוא נמנע מהקמת חוגי ערב חדשים לריקודים, למעט בפרדס חנה. במקום זאת, השתתף בחוגים הקיימים כדי להדגים ולבצע כוריאוגרפיות וריקודים שחיבר. יתר על כן, הוא היה כל כך עסוק בעבודתו החדשה במשרה מלאה, שלא לדבר על חיי המשפחה שלו (סעדיה נשוי ואב לשתי בנות ובן), עד שכמעט לא מצא זמן לתחביב הריקודים שכל כך אהב.

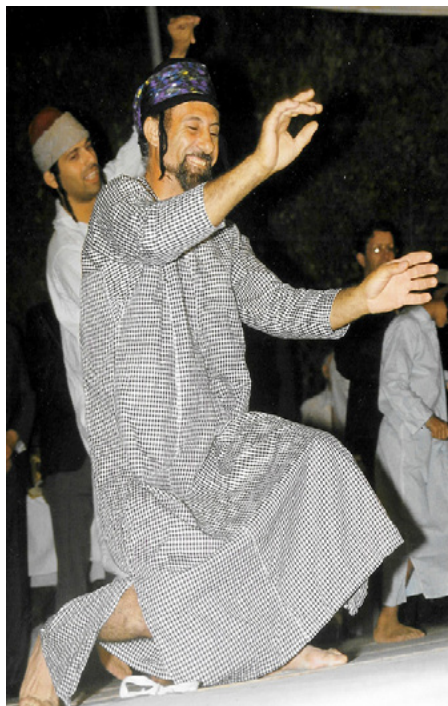
בתחילת שנות ה-60, סעדיה יצר את ריקודיו הראשונים לקהל המחול הרחב. ריקודים ידועים כמו **"בוא איתי אל הגליל"** (1969), **"הורה גליל"** (1960) ו**"אדמה אדמתי"** (1957), חוברו במקור עבור להקות המחול לבמה שהקים, ולבקשת גורמים שונים, רק לאחר מכן ערך והתאים אותם לחוגי הריקודים. מטרתו הייתה, מצד אחד, לשלב אלמנטים ותנועות של מחול במילות השיר כשלדבריו **"המוזיקה עצמה מספקת פחות או יותר רק את הקצב, או במקרה הטוב, את האופי המחוּספס של הריקוד"**.

מהמאמר המקורי בגרמנית במגזין המזרח גרמני (FOLKSBLATT 1993)

פזמון האגודה

יהודי תימן מבצעים ריקודים מסורתיים בירושלים בסביבות שנת 1990

מצד שני, הוא רצה להשתמש באלמנטים טיפוסיים של מחול תימני באופן שינגיש אותם לקהל רחב יותר של מחול, כמו בריקודי הזוגות "מי לי ייתן" (1962) או "פזמון האגודה" (1975), אך מעל הכל, כאב טיפוס מעשי – "באסאביסי" (1972). השיר מספר את סיפורו של חקלאי צעיר המשקה בעמק, כמעט מדי יום ביומו, את שיחי הפלפל שלו (בערבית: באסאביסי) ופוגש באופן קבוע אישה צעירה ויפה שהוא מעריך.

את ריקודיו של סעדיה המתועדים באתר "רוקדים" [נוכל לראות כאן](#).

לבסוף, הוא שאף להתמקד באלמנטים ורצפים פשוטים של מחול, בניגוד מוחלט לכוריאוגרפיות עדכניות יותר, אשר, לדברי סעדיה, נוטות לבלבל את קהל המחול הרחב. מתוך כשלושים ריקודים שהציג, לדבריו, כשני שלישים מהם עדיין נרקדים גם כיום.

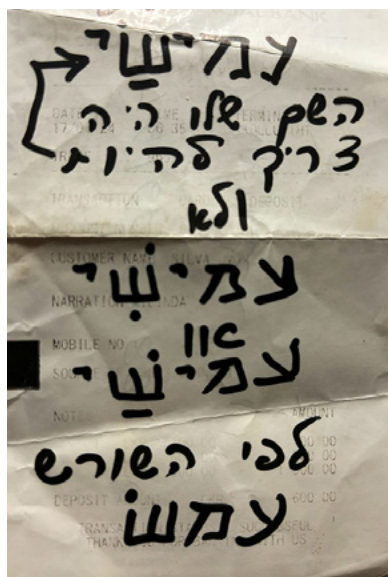
לפני מספר שנים החליט סעדיה שלא ליצור עוד כוריאוגרפיות לריקודים חדשים. לא שנגמרו לו הרעיונות! אבל לעת עתה, הוא מעדיף לשמור את רעיונותיו במגירה מאשר לחשוף אותם למסחריות ששולטת כיום בסצנת המחול הישראלית.

כיום לדבריו, כוריאוגרפים צעירים רבים מתעניינים רק בהכרה אישית ובהצלחה הכלכלית הנלווית. הוא עצמו מקווה, במקום זאת, שיחזרו הזמנים שבהם ריקודים נוצרו אך ורק למען התנועה. סעדיה עמישי, לעומת זאת, לא רצה לוותר לחלוטין על הריקוד, ולכן הוא עדיין מנהל שלוש להקות תימניות, שרוקדות באופן טבעי רק לצלילי מוזיקה חיה – בדיוק כפי שהיה אחד האחרונים שעברו בערבי ריקודי עם, בסביבות 1976, ממוזיקה חיה מסורתית לקלטות שמע. הוא מעולם לא השתמש בתקליטים שהפכו פופולריים באמצע שנות ה-60, במיוחד בארה"ב.

הוא גם מבקר את הריחוק מהרוקדים של מדריכי ריקוד חדשים רבים, שמתפקדים יותר כתקליטנים במקום להשתתף באופן פעיל בריקודים עצמם. לדעתו, ערב ריקודים צריך להתנהל מבפנים, כלומר על מדריך הריקוד להיות בעיקר בין או חלק מקהל הרוקד. כישרונו המוזיקלי בהחלט סייע ביישום שאיפה זו. הוא מנגן על כלים שונים כמו מנדולינה, חליל ועוד, אך אפילו תוף מרים יכול להיות התחלה טובה, לדברי סעדיה.

סעדיה חבר בארגון "מדריכי המחול הישראלי" (ארגון המדרכים), המזוהה עם האיגוד, אך עקב חוסר זמן, הוא אינו מעורב בו באופן פעיל. גם מסיבות בריאותיות, סעדיה מרגיש כיום מוגבל במקצת בריקודו. למרות הכל, הוא נשאר נאמן לעקרונותיו של קידום המחול הישראלי עם דגש מיוחד על

**סעדיה מבקר את
הריחוק מהרוקדים
של מדריכי ריקוד
חדשים רבים,
שמתפקדים יותר
כתקליטנים במקום
להשתתף באופן
פעיל בריקודים
עצמם.**

אלמנטים של מחול תימני. כיום הדבר מתממש באמצעות פעילותו בלהקות המחול "כרמל מנשה" ו"פרחי תימן".

בסופו של דבר, הוא אינו יכול לציין ריקוד מועדף מבין ריקודיו, שכן לכל אחד מריקודיו משמעות מעט שונה, ולכן ישנם כמה שלדעתו ראויים לדירוג "טוב מאוד".

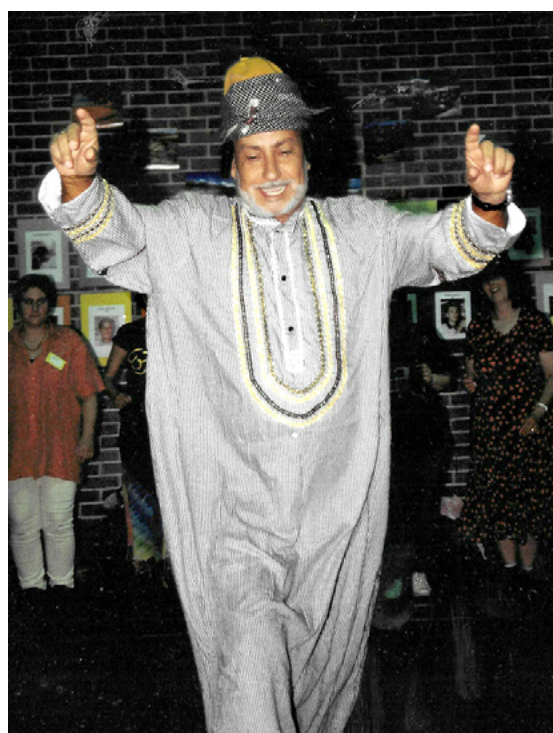
כשנשאל על שם משפחתו, סעדיה הסביר שבשל כתב העיצורים העברי, ישנן גרסאות שונות, הנפוצות ביותר היא עמישי (עם פתח ולא עם חיריק תחת ה"ש"). עם זאת, בהתייחסו לשורש העברי הוא מבהיר ששם משפחתו צריך היה למעשה להישמע "עמיסאי".

לצד סעדיה עמישי ניתן להזכיר את מושיקו הלוי, ישראל יעקובי ואחרים להם היו השפעות תימניות ניכרות על התפתחותם של ריקודי העם הישראליים.

כפי שציין דן רונן במאמרו "אלמנטים יהודיים תימניים בריקודי עם ישראלים" (רוקדים 56, יולי 2001): "האלמנטים של ריקודי תימן שהשפיעו על ריקודי ישראל היו רק אלה שתאמו את המסגרת והצרכים האידיאולוגיים של ריקודי העם הישראליים".

ישראל יעקובי בריקוד תימני, מינכן 2003.

מושיקו הלוי בריקוד תימני

ובמבט לאחור – אלמנט הריקוד החשוב ביותר שקיבלנו מתימן הינו מה שאנו מכנים "הצעד התימני".

אין ספק שסצנת המחול הישראלית הייתה ענייה יותר בכמה תחומים ללא מעורבותו התימנית של סעדיה בהצגת אלמנטים תימניים במיוחד. המספר הכולל של הכוריאוגרפיות שלו קל למעקב ומשקף צניעות נעימה.

מעל לכל, ריקודיו של סעדיה עמישי מדגימים בבירור ובאופן חד משמעי מהו באמת "צעד תימני" ואין הוא צריך לבוא לידי ביטוי בריקודי עם ישראלים.

לפני מספר שנים
החליט סעדיה
שלא ליצור עוד
כוריאוגרפיות
לריקודים חדשים.
לא שנגמרו לו
הרעיונות! אבל
לעת עתה, הוא
מעדיף לשמור את
רעיונותיו במגירה
מאשר לחשוף אותם
למסחריות ששולטת
כיום בסצנת המחול
הישראלית.

מרקו בן שמעון

החיוך של סדי ז"ל... נדם

סעדיה (סדי) עמישי 1939-2025

סדי שלנו, האיש והאגדה, הלך לעולמו לפני כחודש, והותיר אחריו מורשת ארוכת שנים של יצירות מופת, שילוו אותנו לדורות.

סיפור חייו של סדי, הוא בלתי ייאמן – ילד שגדל בבית יתומים בישראל, ועשה את כל הדרך כלוחם בצנחנים, ועד לניהול בית חולים פסיכיאטרי. סיפור מופלא של ילד שקנה מפוחית מעבודות דחק והבין כבר אז, שרק המוסיקה והמחול יכולים להשכיח ממנו את הבדידות והעצבות. סיפורו של סדי, המרקיד והיוצר המיתולוגי, מתחיל אולי בחיוך...

**לסדי שלנו היה חיוך תמידי ומקסים שליווה אותו מיום היוולדו:
כשהוא דיבר הוא חייך, כשהוא רקד הוא חייך.**

בין תכונותיו האישיות הבולטות, מלבד היותו מרקיד ויוצר מופלא, היה אדם עם לב רחב ונשמה יתרה, נעים הליכות ובעל נתינה אינסופית למשפחתו ולחבריו הרבים. אדם שלהיות בסביבתו היה כיף גדול ועונג צרוף של צחוק ובידור וזאת רק משמיעת מעשיותיו המפולפלות בסגנון ובמבטא השמורים רק לו.

להקת המחול קרית שמונה בניהולו של סדי ז"ל, בהגיעה לקולומבוס אוהיו שבארה"ב בשנת 1978

**סיפור מופלא של
ילד שקנה מפוחית
מעבודות דחק
והבין כבר אז, שרק
המוסיקה והמחול
יכולים להשכיח
ממנו את הבדידות
והעצבות.**

עם סדי ז"ל, משמחים את הקהילה היהודית שאירחה את להקת קרית שמונה בקולומבוס אוהיו, ארה"ב, בשנת 1978

היה אדם עם לב רחב
ונשמה יתרה, נעים
הליכות ובעל נתינה
אינסופית למשפחתו
ולחבריו הרבים. אדם
שלהיות בסביבתו היה
כיף גדול ועונג צרוף של
צחוק ובידור וזאת רק
משמיעת מעשיותיו
המפולפלות בסגנון
ובמבטא השמורים רק לו.

לימים כשסדי נשאל: "מה זה
הריקוד בשבילך?", ענה: "הריקוד
זה החיים, אוויר לנשימה. הריקוד
מכניס אותך לעולם של צבעים
ושמחה והנאה מרובה. וכן משכיח
ממך את דאגות היום יום, ומכניס
בך אושר ושמחה אין סופית".

עם סדי ואליהו גמליאל ז"ל, במחנה הנוסטליגיה בכפר גלעדי שנוהל ע"י מאיר שם טוב
שייבדל לחיים ארוכים

דומה שאיש מחבריו ומעריציו הרבים לא ידע,
שהמרקיד אותם בחיוכים, בכישורן ובשמחת
נעורים כה רבים, מסתיר בתוכו סיפור חיים
המלא בעצב.

סדי, **סעדיה עמישי**, נולד בעיר עאדן שבתימן, בשנת 1939. אביו נפטר חודש לפני שנולד. בגיל
שנתיים, עלה ברגל מתימן לישראל, ביחד עם סבו וסבתו. אימו נשארה בתימן עם אחותו הגדולה.
כאן בישראל עלה והתיישב בשכונת "עזרא ובצרון" שבראשון לציון.

לאחר שירותו הצבאי בצנחנים, והשחרור מצה"ל, נשלח בעזרת היחידה להכוונת חיילים משוחררים,
לסמינר בבית ברל, שם למד וסיים קורס מדריכי נוער. לאחר סיום הקורס, נשלח לפתוח מועדוני
נוער בקריית שמונה, שם עבד גם כמדריך ריקודים וכוריאוגרף ומנהל להקות מחול.

בתקופת היותו מדריך נוער, הכיר את **מרגלית** אשתו, וכשהיה בגיל 24 התחתנו! נולדו להם 3
ילדים: **ורד, טל וחוה**, שמונה נכדים ו-3 נינים. סדי ומרגלית היו נשואים באושר ובאהבה 63 שנים!
באותה התקופה בקריית שמונה, התקשתה המשפחה לנהל חיים נורמאליים ושלווים, בעיקר בשל
המצב הביטחוני הקשה ששרר בגבול הלבנון: קריית שמונה של שנות השבעים הייתה למודת סבל
בשל הפגזות הקטיושות הבלתי פוסקות וחדירות המחבלים.

בשנים קשות אלו, עבד סדי כמזכיר בית יולדות, תחנות אם וילד, אנטי מלריה ועוד. במקביל היה גם
המרקיד והכוראוגרף של קריית שמונה והראשון שהקים בה להקת מחול. הלהקה בניהולו, יצאה
ב-1978 לעיר קולומבוס שבאווהיו ארה"ב, וייצגה בכבוד את העיר בסיבוב הופעות מרשים בקרב
הקהילה היהודית המקומית המארחת, במסגרת חילופי תרבות בערים תאומות.

לימים כשסדי נשאל: "מה זה הריקוד בשבילך?", ענה: "הריקוד זה החיים, אוויר לנשימה. הריקוד
מכניס אותך לעולם של צבעים ושמחה והנאה מרובה. וכן משכיח ממך את דאגות היום יום, ומכניס
בך אושר ושמחה אין סופית".

אני מחבק באהבה את סדי ז"ל ואישתו מרגלית
שתיבדל לחיים ארוכים וטובים!

עם ינקעלה לוי, אליהו גמליאל, סדי ובנצ'י תירם ז"ל, יחד עם שלמה בכר שייבדל לחיים
ארוכים וטובים, במיפגש הנוסטלגיה בקיבוץ גניגר, בניהולו של יאיר בינו

סדי ז"ל, מלווה בתיפוף מיפגש שמח של יוצרים ורוקדים, במחנה "הורה כף" שבארה"ב,
בניהולו של משה אסקיו ז"ל, בשנות ה-90

מאוחר יותר החליט סעדיה להתפנות לתפקיד בכיר יותר במשרד הבריאות: ניהול
אדמיניסטרטיבי במרכז הגריאטרי פרדס חנה. הוא שלח את מועמדותו והתקבל. וכך
עזבה המשפחה את קריית שמונה ועברה לגור בפרדס חנה.

סדי עבד בפרדס חנה במשך 18 שנים, ומשם עבר לנהל כ-10 שנים את בית החולים
לפסיכיאטריה משפטית (ליד בית חולים "שער מנשה" בפרדס חנה), ואז יצא לפנסיה.

במקביל לעבודות ניהוליות אלו, סדי מעולם לא הפסיק להרקיד וליצור ריקודי מופת
מוערכים, ואף הקים וניהל את להקות המחול בחדרה, חוף כרמל מנשה, עפולה,
יבניאל ועוד.

סדי המשיך לרקוד בחוגים עם מרגלית אשתו, להרקיד ולהדריך מריקודיו בחוגים
ובאולפני מדריכים ברחבי הארץ, וכיוצר אורח במחנות ריקודים רבים בחו"ל.

סדי יצר כ-30 ריקודים, היה מיוצרי הריקודים הקלאסיים שצמחו לנו כאן, ואחד מאבות
הפולקלור האתני בישראל. מרבית ריקודיו הפכו לנכס צאן ברזל וילוו אותנו לדורות.

נתגעגע ונמשיך לשמור על המורשת שבנה.

יהי זכרו ברוך!

**סדי מעולם לא
הפסיק להרקיד
וליצור ריקודי מופת
מוערכים, ואף הקים
וניהל את להקות
המחול בחדרה, חוף
כרמל מנשה, עפולה,
יבניאל ועוד.**

יוסי ספיבק
מוסיקאי, מוסיקולוג,
מחנך ומלחין

לחתוך או לא לחתוך?

האם לערוך את השירים
כך שיתאימו למבנה רצוי של הריקוד?

הערת המערכת:

כאשר ריקודי העם עברו ממוזיקה חיה (אקורדיון חליל וכו') למוזיקה מוקלטת, התעורר הצורך להתאים את השירים המקוריים שבתקליטים לצעדי הריקודים הקיימים. ריקודים אלה חוברו על הלחן נטו ללא מעברים מוזיקאליים בין בתי השיר.

בהתאם לכך, גם הריקודים החדשים מותאמים רק על לחן השיר עצמו, ללא קטעי המעבר. **יואב אשריאל ז"ל, מישאל ברזילי ז"ל, ויהודה עמנואל יבדל"א**, עורכי ההשתלמויות, השתדלו לפעול לפי הכלל הזה.

גם אני, **ירון מישור**, שערכתי את כל המוזיקה לריקודים באולפן הקלטות ביתי, בשנות ה-80' וה-90', שמרתי על הכלל הזה כאשר עזרתי למחברי הריקודים שביקשו את עזרתי, להבין מה בהקלטה של השיר שייך ללחן ומה שייך לעיבוד המוזיקאלי הספציפי, שאותו יש להוציא מההקלטה לטובת הריקוד.

תמיד יעצתי ועזרתי כדי שנשמור על הכלל החשוב ש **"ריקוד עם צריך להרקד על הלחן בלבד ולא על קטעי המעבר"**, כך שניתן יהיה לרקוד אותו עם כל הקלטה של זמרת/אחרת או אפילו בשירה של הרוקדים.

הדיונים והוויכוחים על מדיניות זו ליוו אותנו שנים רבות. לפני כ-30 שנה ביקשתי מיוסי **ספיבק**, מוסיקולוג מפורסם, לכתוב ל"רוקדים" כתבה בנושא זה והיא אכן התפרסמה אצלנו בעבר.

כמו בהרבה בחירות בחיים, אין בחירה מושלמת ועלינו לבחור את החלופה הפחות גרועה. הנה כאן הסברו של יוסי לחלופה שהיא הרע במיעוטו.

**הדיונים והוויכוחים
על מדיניות זו ליוו
אותנו שנים רבות.
לפני כ-30 שנה
ביקשתי מיוסי
ספיבק, מוסיקולוג
מפורסם, לכתוב
ל"רוקדים" כתבה
בנושא זה והיא
אכן התפרסמה
אצלנו בעבר.**

שוב ושוב חוזרת שאלה זו ותשובה מוחלטת עליה אין. ייתכן וכדאי לשאול תחילה "למי זה אכפת?" אם נשיב על שאלה מקדימה זו, יתכן ונגיע גם לבעיה העיקרית. האם הרוקדים מודעים לעניין זה? האם בכלל מעדיפים הם כך או כך? ספק אם הרוקד "הממוצע" הבא להרקדה או לחוג, קבע עמדה כלשהי בעניין, ומה בדבר המדריכים או המרקידיים, האם להם עמדה ברורה ביחס לחיתוכים?

לא נראה כי אלה יחליטו להעדיף מוסיקה שלמה או חתוכה. אחרי הכול, הם מקבלים מהיוצרים ריקוד מוכן שאין להפריד בו בין תנועה – צעדי הריקוד – לבין המוסיקה. מכאן שהכתובת אליה נפנה כדי לקבל תשובה לבעיה "לחתוך או לא לחתוך" היא היוצרים עצמם.

היוצר בונה בדרך כלל את ריקודו על מוסיקה מוקלטת נתונה. מוסיקה זו לרוב לא בוצעה במיוחד כדי לרקוד אותה. אם ניגש לבעיה מהצד המוסיקלי בלבד, התשובה היא "לא לחתוך"!! עיבוד מוסיקלי כולל לחן שנכתב במקורו על ידי המלחין וכן **תוספות שונות**, שהן פרי יצירתו של המעבד. תוספות אלה כוללות נגינות ביניים **שאינן שייכות** ללחן המקורי, אך משתלבות בו באופן אורגני. אם אין שילוב כזה, נאמר כי העיבוד גרוע ולא כדאי להשתמש בו כלל.

חיתוך המוסיקה פוגם בשלמות היצירה המוסיקלית, שכן לנגינות הביניים תפקיד פסיכולוגי חשוב: הן מאפשרות לחזור על השיר פעמים אחדות ללא שעמום. הן מרעננות את השגרה ויוצרות קשב מחודש בכל חזרה נוספת.

קיימת גם בעיה מוסרית: מה זכותנו לפגוע ביצירתו של מעבד? האם הוא מיוחס פחות מהמלחין ועל כן מותר לפגוע ביצירתו? האם העובדה כי מעבדים מוגנים משפטית פחות ממלחינים, מתירה לנו את החיתוך? לא ולא! גם מבחינה מוסיקלית, גם מבחינה מוסרית וגם מבחינה משפטית, **החיתוך אסור!**

כיצד אם כן תיפתר הבעיה? למשל, על ידי הקלטת לחנים המיועדים לריקוד, בלי שהמעבד יכניס בהם נגינות ביניים. תיאורטית, הדבר אפשרי אך במציאות חיינו לא ניתן. בעבר נעשו הקלטות מעולות של ריקודי עם, ונזכיר ביניהן את שלושת התקליטים שהוציא המדור לריקודי עם, שני התקליטים בביצוע תזמורת בניצוחו של **יצחק גרציאני** והנחייתו של **יואב אשריאל**, וחמישה תקליטים בניצוחו של **אפי נצר** והנחייה של **יונתן גבאי**. חלק מחומר זה יצא לאור בתקליטורים חדשים ומשמש לריקודים גם היום.

הריקודים הישנים חוברו מתוך כוונה לבסס אוצר מחולות שיחזיק מעמד שנים רבות. הריקודים החדשים, כמו להיטים – עולים ונופלים במהירות ואין טעם להשקיע מאמץ וכסף בהקלטות מיועדות לריקוד, שמטבע הדברים, חיוו קצרים. הריקודים של היום קשורים גם לביצוע ספציפי, ואם נכין הקלטה חדשה בביצוע שונה, יאבד קסמו של הביצוע המקורי ואיתו גם הריקוד.

**עיבוד מוסיקלי
כולל לחן שנכתב
במקורו על ידי
המלחין וכן תוספות
שונות, שהן פרי
יצירתו של המעבד.
תוספות אלה
כוללות נגינות
ביניים שאינן
שייכות ללחן
המקורי, אך
משתלבות בו
באופן אורגני.**

עניין נוסף הוא טיבעה של נגינת הביניים. בדרך כלל שונה מנגינה זו מהלחן עצמו, שכן מטרתה כאמור להרחיק ממנו לרגע את המאזין, כדי לשוב אליו בכפל הנאה. ריקוד "טוב" בנוי עם הלחן ומביע בתנועה את ההתרחשות המוסיקלית-ריתמית. אם הלחן הוא כפול, כלומר – לחן מקורי ולחן של העיבוד (נגינות ביניים), ייווצרו למעשה שני ריקודים שונים או שהריקוד האחד יתאים רק לחלק מהמוסיקה. הפתרון הוא לחתוך את נגינות הביניים (השייכות לעיבוד בלבד) ולהשאיר את הלחן המקורי "נטו".

שירים מסוימים בנויים בדרך שאינה מאפשרת יצירת ריקוד. לעיתים אין סימטריה בין הבתים ואז אין הרוקדים יודעים כיצד לרקוד, משום ש"ריקוד-עם" בנוי לפי שיר שלם, החוזר פעמים אחדות. אם אין החזרות זהות, לא יוכלו הרוקדים לבצע את הריקוד. לדוגמה, השיר "כאן" מאת **עוזי חיטמן**, מתחיל בבית ראשון שמנגינתו חוזרת בבית השני. לאחר מכן מופיע הפזמון. הבית השלישי מוביל לפזמון וכן גם הבית הרביעי.

מבחינה ספרותית, מבנה השיר הוא: א' – ב' – פזמון – ג' – פזמון – ד' – פזמון, אך הריקוד אינו בנוי לפי הרצף הספרותי, אלא לפי הרצף המוסיקלי, ואז המבנה הוא: א' (בית) – א' (בית) – פזמון – א' (בית) – פזמון – א' (בית) – פזמון. הריקוד בנוי לפי א' (בית) – פזמון, אך א' (הבית) מבוצע בהתחלה פעמיים ורק פעם אחת לאחר מכן. העדר הסימטריה מקשה על הרוקדים שאינם זוכרים כי מבנה המנגינה משפיע על שינויים בריקוד.

בנוסף לכך, בין הפזמון ל-א' (הבית) בפעם הרביעית, מופיעה נגינת ביניים קצרה בת תיבה אחת בלבד, אך דווקא בגלל זעירותה של נגינת ביניים זו, אין אפשרות לחבר לה תנועה וכך נותר מחבר הריקוד עם קטע שהוא "לא לבלוע ולא להקיא". כיצד ניתן אפוא לפתור את הבעיה? כאן לדעתי מקרה קלאסי של חיתוך נדרש, שאחריו נותרה רק שאלת החזרה על א' בהתחלה.

תוכנות מחשב מאפשרות היום לפרק יצירה ולהרכיב אותה מחדש, מבלי שהמאזין יחוש בפעולה זו. אפשרות אחת לפתרון הבעיה היא לפצל את שני ה-א' ולהשתיל פזמון ביניהם, והאפשרות שנייה היא לחתוך את הפזמון בפעם השנייה והתוצאה תהיה א' – א' – פזמון – א' – פזמון. הדבר נתון ביד מחבר הריקוד, ומכל מקום, אי אפשר להשתמש בהקלטת האירוויזיון לצורכי ריקוד עם, ללא חיתוך, או בשפה המקצועית – "עריכה".

אם נקליט ביצוע חדש מיוחד לריקוד, לא תהיה לנו אותה תחושה רגשית כמו ביחס לביצוע המקורי של **דן ודצה** וכך ייפול הריקוד-עם ביצוע "בסדר" מבחינת מבנה, אך אינו יכול להתמודד עם המקור

קיימת גם בעיה מוסרית: מה זכותנו לפגוע ביצירתו של מעבד. האם הוא מיוחס פחות מהמלחין ועל כן מותר לפגוע ביצירתו?

האהוב. דוגמה נוספת הממחישה אפילו טוב יותר, היא שירם של חנה גולדברג ויוני רועה "חברים בכל מיני צבעים", בביצוע שרית חדד. לאחר א' - א' - פזמון, מופיעה נגינת ביניים הפוגמת ברצף הריקוד, ואם תישאר בהקלטה, יהיה צורך לחבר קטע ריקוד נוסף שיהיה זר לריקוד המקורי, בגלל השוני באופי המוסיקה בין הלחן המקורי לבין נגינת הביניים. אם רוצה מחבר הריקוד ביצירה אורגנית שלמה, יחתוך את נגינת הביניים, ואפילו אז תישאר בעיה, משום שאחרי הפזמון בפעם השנייה מופיעה נגינת ביניים נוספת, שאחריה חוזר הפזמון שוב. במקרה זה, על מחבר הריקוד לחתוך את הפזמון הנוסף או להשתיל א' נוסף בין שני הפזמונים.

אמנם בתחילת דבריי פסלתי את החיתוך, אך פסילה זו היא גזירה שאין הציבור יכול לעמוד בה. מבחינה מוסיקלית, אין ספק כי החיתוך הוא עבירה, אך מבחינה ריקודית הוא מצווה והרי אנו עוסקים במחול ודרך אין אחרת.

טיעון נוסף לטובת החיתוכים הוא תרומת ריקודי העם להפצת הזמר הישראלי. שירים רבים היו נשכחים, אילו לא חוברו להם

ריקודים, והחיתוך הוא חלק מן המחיר אותו משלמים המלחינים כדי ששיריהם יהיו נפוצים יותר. אך יש חיתוך ויש חיתוך. על החותך להיות בעל כישורים מוסיקליים וטעם טוב, שכן חיתוך מוגזם, תוצאתו קשה לתיקון. כל טיפול כירורגי במוסיקה, כולל שינוי מהירות, דורש כאמור מיומנות גבוהה, ולצערנו, לא לכל מפיקי ההקלטות יש את הכישורים לכך.

לסיכום, העדפת החיתוך היא האפשרות הפחות רעה מתוך השתיים, ואם

ייעשה כהלכה, דיינו! 🕺

**ריקודי העם
תורמים להפצת
הזמר הישראלי.
שירים רבים
היו נשכחים,
אילו לא חוברו
להם ריקודים,
והחיתוך הוא
חלק מן המחיר
אותו משלמים
המלחינים כדי
ששיריהם יהיו
נפוצים יותר. אך
יש חיתוך ויש
חיתוך.**

חלי לבנה

שלמים

ריקודי-עם על כיסאות גלגלים - חלום המתגשם

עמדתי במקומי והבטתי על הזוגות הרוקדים. כל זוג נראה בעיניי כחלק אחד ושלים, כאילו נולדו יחד, רוקדים.

כשנכנסתי לאולם, כולם כבר רקדו. זוגות-זוגות נפרשו בכל מרחב האולם. מקצה לקצה. עמדתי במקומי והבטתי על הזוגות הרוקדים. כל זוג נראה בעיניי כחלק אחד ושלים, כאילו נולדו יחד, רוקדים. ברקע התנגן השיר: "אהבה כזו" בביצועה של הזמרת **זהבה בן**. האולם היה גדול ומלא אור לבן והריצפה עשויה פרקט נוח לריקוד. "אהבה כזו כבר לא מוצאים..." שרה זהבה. עיניי נתפסו בזוג שרקד קרוב אליי. ידו הימנית אחזה בידה השמאלית והוא סובב אותה במעגל פנימי ומסחרר, מעגל שהיה רק של שניהם, ואף אחד לא יכול היה להיכנס ביניהם. הוא המשיך ופסע סביבה אט אט והיא שטה ועקבה אחר צעדיו בקפידה, הביטה בו מעלה והוא גבוה כל כך. הוא החזיר לה חיוך רחב עד לפסיעה האחרונה של הריקוד, עד שהזמרת חתמה במילותיה: "אין יום אחד שיעבור בלי שאחשוב עליך..."

לא, כיסא הברזל שעטף את גופה, לא הפריע אפילו במעט, לזוג היפה הרוקד. גלגלי המתכת כלל לא היוו מכשול לרגליו של אותו רקדן גבוה. הוא כבר ידע את כל מה שצריך לעשות. הוא ידע כיצד לאחוז בידה, לסובב אותה, למשוך אותה אליו או ממנו והלאה. הוא היה מומחה לדמות שלה, והיא היתה לו - עוגן.

כרמלה לרנר (רוקדת שנים):

כרמלה לרנר

בגיל חמישה חודשים חליתי בפוליו. הוריי לקחו אותי לטיפול פיזיותרפיה רבים בבית החולים "הדסה" בירושלים, ושם הצליחו להביא את הגוף שלי למצב שהרגל השמאלית שלי מתפקדת והיא הרגל החזקה, וכילדה, הצלחתי אפילו לרוץ. לצערי, עם השנים, הכל הפך קשה יותר. הרגל השמאלית הבריאה נחלשה, נאלצו להחליף לי את אגן הירכיים ולבסוף ישבתי על כיסא גלגלים. אני לא מוותרת כל כך בקלות. חייתי את חיי כאדם רגיל ובריא. במקצועי, אני הנדסאית חשמל, עבדתי בחברת "אלתא" באשדוד, בחברת "אל אופ" ועוד. קיבלתי אפילו פרס

"עובדת מצטיינת". אחר כך יצאתי לפנסיה, ובאחד הימים כשצפיתי בטלוויזיה, ראיתי רקדנית הרוקדת על כיסא גלגלים ואמרתי לעצמי: גם אני רוצה להיות כמוה. שמעתי שיש חוגי ריקודים ליושבים, קניתי כיסא שמתאים לכך, והיום אני רקדנית מאוד טובה ופעילה. לפני כ-15 שנים עברתי קורס מדריכים, ועד היום אני מדריכה יחד עם ציפי אתירם בחוגים שלנו בראשון לציון וברחובות.

החוגים מקנים אושר עבורי, חיים, שמחה. זה ממלא אותי, את הנפש שלי. במהלך היום אני עושה את כל הסידורים שיש לי, ובערב אני יוצאת לרקוד.

בנוסף לחוגים, אני רוקדת בלהקות מחול על גלגלים. אנחנו יוצאים להופעות בחו"ל. היינו בארה"ב, בברזיל ובטורקיה, מופיעים בפסטיבלים רבים וזה נהדר.

במסגרת המופע שלנו, יש לי סולו על הבמה לבד, אבל לצערי נפלתי בבית לפני כחודש ושברתי את הכתף. גם עכשיו אני לא מוותרת לרגע. אני עושה בבית החולים המון פיזיותרפיה, ורק מחכה לרגע שבו אוכל לחזור לכל הפעילות שלי בחוגים ובלהקות.

אמנם הרגליים לא פעילות, אבל הידיים והראש עובדים, יש לי זיכרון מצוין ואני נהנית. אחרי כל הרקדה יש בגופי אדרנלין גבוה, ואני לא מצליחה לישון מרוב אופוריה. כיף לי והלוואי שרק אוכל לרקוד כל חיי.

ציפי ועדי אתירם, נשואים מ-1973, שלושה ילדים וארבעה נכדים, מדריכי ריקודי עם לאוכלוסייה בעלת צרכים מיוחדים, מרקידים ומדריכים כבר עשרים שנה את הקבוצות הללו ועושים זאת באהבה ענקית ולב פתוח ומכיל.

עדי מספר:

הדרכת ריקודי עם במשך שנים. יום אחד התארחתי בחוג של **אורלי באור** ז"ל בראשון לציון, שהדריכה ריקודים לאוכלוסייה בעלת צרכים מיוחדים, כוריאוגרפית ומנחת קורסים למדריכים בתחום זה.

כשהגעתי לאולם, ראיתי שם את הזוגות הרוקדים. אחד הזוגות תפס את עיניי במיוחד. הרקדן היה העומד ולצידו רקדנית היושבת על כיסא גלגלים. האופן בו הם היו מסונכרנים בריקוד והסתדרו ביניהם על הרחבה, הפליא אותי. זה היה נראה כה טבעי וזורם.

ציפי ועדי אתירם

תנועותיהם היו מתואמות לגמרי, כאילו רקדו כל חייהם יחד. היה שם זוג נוסף, שהיושב היה קטוע רגליים על כיסא גלגלים, אבל נדמה היה לי באותם הרגעים שהוא המאושר באדם. הוא חיך לאורך כל הערב, והגוף שלו, שעל פניו אינו "שלם", היה רק מעטפת לנפש המאוד שלמה שלו, מלאת השמחה. זה משך אותי. לא יכולתי להפסיק להביט בהם לאורך הערב. רציתי גם. רציתי ללמוד ולהיות מדריך לחוג כזה, שיש בו אנשים היושבים על כיסא גלגלים ולצידם רוקדים עומדים.

בשנת 2004 נרשמתי לקורס של **אורלי באור** ז"ל וגלית חיים כהן. "קורס הדרכה לבעלי צרכים מיוחדים". אחרי שסיימתי את הקורס, הגעתי לאותו חוג בראשון לציון כדי לעבור שם את ההתמחות. הייתי בן הזוג של אחת הרוקדות היושבות. בנוסף לכך, עברתי הכשרה לכוריאוגרפיה בהדרכתו של הכוריאוגרף **שלמה ממון**, וכן, הכשרה להדרכת ילדים בגיל הרך ובבתי הספר בהדרכתו של **ד"ר לוי ברגיל**.

בשנת 2005 החלטתי לפתוח חוג משלי לרוקדים על כיסאות גלגלים. חברתי **לשמוליק שובלי** (יו"ר סניף איל"ן ומנהל החוג לצרכים מיוחדים ברחובות) ולמדריכה **לאה הדדי** ופתחנו את החוג הראשון בנס ציונה. קיבלנו תקציב מראשי הערים של רחובות, נס ציונה ויבנה והחוג נקרא: רנ"י (ראשי התיבות של הערים הללו). גם ארגון איל"ן השתתף בחלק מסוים בתקציב. באותה התקופה, ציפי אשתי, היתה איתי יחד בכל ההרקדות. היא דאגה לכל הדברים שמסביב: הכיבוד, סידור האולם ושהכל ייערך כמו שצריך. במהלך הזמן, ציפי נכנסה גם ללב ליבה של ההרקדה ורקדה איתנו.

**כאן בחוג, כל
הרגשות נקיים
ויפים. יש אהבה
אמיתית, טהורה.
הרוקדים העומדים
מגיעים לכאן
בהתנדבות מלאה,
אבל מפיקים הנאה
וסיפוק יותר מכל
דבר אחר שהם
עושים בחיים.**

ציפי רקדנית נפלאה ואישה עם לב רחב, וכל אלה הם המצע הטוב ביותר כדי להדריך אנשים בעלי צרכים מיוחדים. על כן, בשנת 2010 עזבתי את החוג וציפי החליפה אותי. היום ציפי מדריכה את החוג ואני על תקן הדיג'יי...

היום, כשאני רואה את היושב על כיסא גלגלים, אני חפץ להראות לו שכולנו שווים ושכיסא הגלגלים אינו מהווה מכשול עבורו. אני מדריך באהבה גדולה, נהנה מכל רגע איתם וחווה הדדיות בין הרוקדים, ויש המון עזרה ותמיכה בקבוצה. ישנם זוגות שרקדו יחד והפכו עם הזמן לזוג בחיים, נוצרו גם קשרי חברות חזקים ויש רוקדים שלא יגיעו להרקדה אם בן הזוג שלהם לא מגיע. כאן בחוג, כל הרגשות נקיים ויפים. יש אהבה אמיתית, טהורה. הרוקדים העומדים מגיעים לכאן בהתנדבות מלאה, אבל מפיקים הנאה וסיפוק יותר מכל דבר אחר שהם עושים בחיים.

החברים מתבגרים ואנחנו רוצים שיבואו צעירים יותר. פנינו לכמה ראשי ערים במטרה להרחיב את הפעילות הזו. אנחנו אוהבים כל כך את התחום ואנחנו נמשיך בדרך הזו לתמיד.

ציפי:

כשעדי פתח לראשונה את החוג, באתי רק כדי לראות ולעזור לו עם כל הסידורים שצריך מסביב. יום אחד נכנסתי לרקוד עם רוקדת היושבת על כיסא גלגלים, ומאז התמכרתי לתחושה ולא יכולתי להפסיק. את הקורס עשיתי בשנת 2006 בגבעת וושינגטון אצל **עדנה קווה ואביבה אורי**. היום אני מדריכה בחוגי כיסאות גלגלים (יושבים-עומדים) ברחובות. בראשון לציון אני מדריכה חוג של אקיי"ם ובגן יבנה ובגדרה, אני מדריכה חוגים לנשים גמלאיות.

עבורי, לרקוד יחד עם היושבים על כיסא הגלגלים, הוא דבר מיוחד בחיי. יש כאן המון שמחה ותמיד רואים את החיוך על הפנים.

לעיתים קרובות יש צורך להסב ריקודים, כך שיתאימו במדויק לרוקד העומד וכן ליושב. אני ועדי הסבנו עשרות ריקודים והתאמנו אותם לקבוצות שלנו בהתאם לצרכים. לא כל צעד יכול להתאים ולכן יש לשנותו בהתאם. אנחנו לא רואים זאת כמגבלה כלל. זוהי התאמה למה שקיים. רוב רובם של הריקודים הם ריקודי זוגות.

שמואל (שמוליק) שובלי:

כשהרוקד העומד מגיע להתנדב אצלנו בחוג, הוא נהנה פעמיים: הן מעצם הריקוד והן מכך שהיושב על כיסא הגלגלים מחייך וקשוב אליו לאורך כל הריקוד. יש בזה סיפוק אדיר. רוב הנכים בחוג הם נכים בעקבות מחלת הפוליו, שהייתה נפוצה בשנות החמישים והשישים. בעבר לא היו חוגים מסוג זה. גם אני, כיושב על כיסא גלגלים, מעולם לא רקדתי כשהייתי צעיר. ואז קרה מהפך. לפני כשלושים שנה, נפתחו חוגים עבורנו וזה הקנה עבורי כל כך הרבה אושר. מי שיושב על הכיסא חש את אותן תחושות גבוהות בנפש שמרגיש העומד. אין שוני. הנפש שלנו, היא זו שרוקדת. כשאני

שמואל (שמוליק) שובלי

רוקד ומולי בת זוגי, הרקדנית העומדת, נדמה לי שאני ממש מרגיש את רגליה. אני מביט בתנועותיה וכאילו אני הוא זה שמבצע אותן.

בשנת 2004, עדי הגיע אליי ואמר: "שמוליק, בוא נפתח יחד חוג ריקודים לנכים". חוג כזה כבר היה קיים מספר שנים בראשון לציון ועדי רצה לפתוח חוג גם ברחובות. התכנסנו לעניין: עדי, אני ולאה הדדי ופתחנו יחד את החוג.

ציפי, שהייתה איתנו תמיד, החליפה את עדי אחרי מספר שנים. היה חשוב בעיניי לתת מענה לתושבי רחובות וכן לתושבי נס ציונה, ולשמחתנו הרבה, הצטרפו נכים רבים מהאזור ששמעו בפעם הראשונה על חוג שכזה. אני זוכר שהפקנו פלאיירים שעל גביהם פרסום החוג, והסתובבנו בחוגים הרגילים של ריקודי העם על מנת לגייס לשורותינו מתנדבים שירקדו כעומדים. ההיענות היתה נפלאה.

היום, אנחנו עורכים פעם בשנה קרנבל פורים ארצי. אנחנו מתארחים בכל פעם אצל מרקיד אחר. היינו כבר אצל רפי זיו, איציק בן דהן, איתן טביב, תמיר שלו ועוד רבים וטובים.

בנוסף, אנחנו רוקדים ומרקידים בכרמיאל בכל שנה. הקבוצה שלנו רוקדת במרכז האולם, והרוקדים הפוקדים את החוגים הרגילים רוקדים מסביבנו, בכל המעטפת. המראה ממעוף הציפור הוא כל כך מרגש ויפה. זה נראה מלמעלה כמו פרח צבעוני שנפתח.

כרמל צדקה (האיש הטכני של החוג, אחראי התקציבים לחוג):

בעבר עבדתי בתחום המכניקה בחברת אל-אופ, השייכת לחברת אלביט. למדתי שם המון. עצם היותי יושב על כיסא גלגלים לא עצר אותי מלהתקדם בחיים. בשנת 2012 יצאתי לפנסיה והגעתי לראות את החוג. אני ושמוליק שובלי חברים טובים עוד מהתקופה שהיינו ילדים באותה הקייטנה. כשהגעתי לחוג לראשונה, התאהבתי באנשים שהגיעו אלי, התאהבתי בתחושות שהם גרמו לי להרגיש. ראיתי רק אור וטוב. החלטתי שאני נשאר לעבוד בחוג כמתקן כיסאות הגלגלים של הרוקדים. יש לנו כמות גדולה של כיסאות גלגלים המתאימים לריקוד, ואני דואג לתקן ולהתאים אותם לרוקד היושב. אני כאן בהתנדבות ואני מאושר מכך. אני רוקד בחוג ונהנה מאוד.

כרמל צדקה

עדי:

בסיכומי של דבר, יש לי חלום. השאיפה שלי היא שתחום החוגים המיועדים לאוכלוסיות בעלות צרכים מיוחדים, יתפתח, יגדל ויתעצם. צריך שיהיה מענה מתאים בכל אזור בארץ. אנחנו עוברים בישראל כרגע תקופה מאוד מורכבת. יש המון חיילים פצועים, קטועי גפיים. אני מאמין שחלק מהשיקום צריך להכיל גם מקום שהנפש והגוף יחד יבואו לידי ביטוי. המוזיקה, צעדי הריקוד המותאמים והגיבוש החברתי, יכולים לתרום להחלמה ריגשית וקבלה עצמית של הפצועים. צריך שתהיה יותר מודעות לתחום שלנו, אנחנו באמת יכולים לעזור.

יש המון חיילים
פצועים, קטועי
גפיים. אני מאמין
שחלק מהשיקום
צריך להכיל גם מקום
שהנפש והגוף יחד
יבואו לידי ביטוי.

ריקוד החודש

"מיד, בשמיעה
הראשונה, אהבתי
את הקצב,
השמחה, והאנרגיה
שהוא מביא"

ה אהבה שלי לריקודי עם התחילה בגיל 16, כאשר הגעתי לראשונה להרקדה במוצ"ש בחוף הקשתות באשדוד, שם ראיתי המון רקדנים צעירים ומבוגרים רוקדים יחד לצלילי שירים ישראליים, חלק מהשירים הכרתי, חלקם פחות. אהבתי לראות את האנרגיה והשמחה שהריקוד מכניס באנשים והחלטתי שאני גם רוצה ללמוד לרקוד.

בשירות הצבאי שלי (2002) ביקשתי ממפקד הבסיס להרקיד את החיילים והחיילות באולם שהיה בבסיס ולהפתעתי הוא הסכים. אז אפשר לומר שטבילת הרגל הראשונה שלי בתחום ההדרכה הייתה כבר בגיל 18. כשהשתחררתי הלכתי ללמוד בקורס למדריכים באוניברסיטת תל אביב בניהול של **גדי ביטון**.

במהלך השנים הייתי חבר בלהקת מחול "הורה רעים" בחולון. ייצגתי את ישראל במשלחות בחו"ל. זכיתי גם להיות שופט בתחרויות מחול בארץ. המון הופעות, פסטיבלים והרקדות שונות ומגוונות. ומאז ועד היום אני מדריך מבוגרים, ילדים, קשישים ובעלי מוגבלויות בכל הארץ. [העמוד האישי של ארז טובול](#).

ארז טובול

על הריקוד:

את השיר "זוזו" של **שרית חדד** רשמתי על שמי באתר של הארגון כבר בשנת 2009. שמעתי אותו במקרה ומיד, בשמיעה הראשונה, אהבתי את הקצב, השמחה, והאנרגיה שהוא מביא. אחרי כמה ימים חיברתי לו צעדים, אך לא פרסמתי אותו ולא "שיווקתי" אותו להרקדות אחרות.

ההפצה הראשונה של הריקוד החלה בתחילת 2025 ממש בשיא תקופת המלחמה. בתקופה הזו ובשנה וחצי שלפניה, יצאו המון ריקודים מרגשים, איטיים – ריקודים של תקווה וגעגוע לחטופים שלנו. כאשר התחילו החטופים לשוב הביתה, הרגשתי שהעם צריך משהו שמח, מהיר, משהו מרים ומעודד והחלטתי להוציא את הריקוד.

בפעם הראשונה לימדתי אותו אצלי בהרקדה במתנ"ס העירוני יהוד מונסון. לאחר מכן הריקוד התפשט בכל הארץ וצבר תאוצה כמוה לא תיארתי לעצמי שיקרה. הוזמנתי ללמד את הריקוד בכל הרקדה אפשרית מהדרום ועד הצפון הרחוק. **כולם זוזו!**

התחלתי לראות גם התעניינות מחוץ לישראל – וכך "זוזו" הגיע בין רגע לארגנטינה, איטליה, צרפת,

**אהבתי לראות את האנרגיה
והשמחה שהריקוד מכניס
באנשים והחלטתי שאני גם
רוצה ללמוד לרקוד.**

הונג קונג, יפן, לוס אנג'לס, קנדה, טאיוואן ועוד
ועוד... כמו במילות השיר "זוזו אני רוקדת, את
העולם מסובבת".

קיבלתי מחמאות אדירות, מרגשות ומחממות
לב על כך שגרמתי לרוקדים שמחה בלב. האמת
– אין כייף מזה!

מאז אני ממשיך ליצור עוד ריקודים יפים ומקווה
לגעת בעוד לבבות של רוקדים.

[הריקודים של ארז טובול.](#)

28-25 פתיחה בימין ימינה הצידה; שמאל
בשיכול מאחורי ימין; ימין ימינה; שמאל
בשיכול לפני ימין.

32-29 סיבוב ימינה על ק"מ בשלושה צעדים;
שיכול בשמאל לפני ימין.

64-33 כמו 1-32.

חלק ב'

4-1 העברת משקל ימינה ושמאלה (עם ידיים
לצדדים); פניה שמאלה (צד ימין למ"מ)
וכניסה למ"מ בניתור על שתי רגליים,
תוך מחיאת כף לפנים; ניתור על ימין.

8-5 בקצב כפול בכניסה למ"מ: שיכול שמאל
מאחורי ימין; ימין ימינה; שיכול בשמאל
לפני ימין; סגירת ימין על יד שמאל תוך
הפניית ברכיים לשמאל; לימין.

12-9 דילוג על ימין ימינה תוך 3/4 סיבוב
ימינה (גב למ"מ); צעדה תימנית מהירה
בשמאל לאחור.

16-13 שני סיבובים החוצה-ימינה אל ק"מ
בארבעה צעדים החל בימין.

זוזו

מבנה: בית אחר, 2 חלקים + קטע מעבר בסוף

משקל: 4/4

צורת הריקוד: מעגל

חלק א: פנים למ"מ; אחיזה רגילה.

4-1 חילוף שיכול החל בימין ימינה.

8-5 העברת משקל ימינה ושמאלה; סיבוב
שמאלה בצעדת חילוף מהירה (מסיימים
פנים למ"מ).

12-9 פסיעה לאחור ברגל שמאל; נגיעת
אצבעות ימין ימינה; פסיעה לאחור בימים
ונגיעת אצבעות שמאל שמאלה.

16-13 צעדת כפיפה לאחור ולפנים בשמאל.

20-17 פניה שמאלה וצעדת חילוף מהירה
בשמאל כלפי חוץ המעגל; שיכול בימין
שמאלה; שמאל במקום מאחור.

24-21 צעדת חילוף מהירה בימין ימינה כלפי
מרכז המעגל; פסיעה בשמאל כלפי
מ"מ; שיוף בימין.

- 17-24 כמו 1-8 על ק"מ.
25-28 דילוג על ימין ימינה תוך סיבוב שלם ימינה
(מסיימים פנים למ"מ); צעדה תימנית
מהירה לאחור בשמאל.
29-32 העברת משקל לימין; לשמאל תוך חצי
סיבוב שמאלה (הגב למ"מ); אותו הדבר
שוב מסיימים פנים למ"מ (סיבוב ציר על
רגל שמאל).
33-64 כמו 1-32 פעם נוספת.
קטע מעבר (אחרי שהריקוד נרקד פעמיים):
1-4 כמו 25-28 בחלק א'.
5-8 סיבוב ימינה על ק"מ בשלוש פסיעות
החל בימין, תוך מחיאת כף עם כל
פסיעה; נגיעת אצבעות שמאל על יד
ימין תוך מחיאת כף.
9-16 כמו 1-8 שמאלה החל ברגל שמאל.
17-20 בתנועה כלפי מ"מ: הפניית כתף ימין
ימינה ופתיחה בימין ימינה; שיכול
בשמאל מאחורי ימין; ימין ימינה; שהיה.
21-24 כמו 17-20 החל בשמאל כלפי מ"מ.
25-28 כפיפה לפנים בימין תוך מחיאת כף מאחורי
הגב בפעמה 2; כפיפה לאחור בשמאל
תוך מחיאת כף מלפנים בפעמה 4.
29-32 חצי סיבוב ימינה בארבעה צעדים החל
בימין.
33-64 כמו 1-32 כלפי חוץ המעגל.

**בפעם הראשונה
לימדתי אותו אצלי
בהרקדה במתנ"ס
העירוני יהוד
מונסון. לאחר מכן
הריקוד התפשט
בכל הארץ וצבר
תאוצה כמוה לא
תיארת לי לעצמי
שיקרה.**

דודו

מילים: טל שגב, יעקב למאי ואבי גואטה
לחן: טל שגב, יעקב למאי ואבי גואטה

ונפגשנו ואהבנו	זוזו אני רוקדת
וידענו לחבק ואז השלמנו	את העולם מסובבת
יום של גשם שוב שואלת	יש לי כמוך אלף
האם בטוח לאהוב	
שעזבת כמו נקרע בי	בא לי כבר מישהו אחר
חוט בלב רעד הגוף פתאום הרגשתי	מאושרת וצוחקת
מנותקת לא קשורה	יש לי מישהו בסלון אני חושבת
כאילו מישהו חיבל באהבה	משוחררת חופשיה
	כאילו כל הגוף מוצף באהבה
	זוזו אני רוקדת...

בלהקות המחול "סינופסיס" טבריה רוקדים כיום כ-350 רקדנים ורקדניות המחולקים לקבוצות לפי שכבות גיל.

בחזרה לתוכן

אספה ריכוזה וערכה: שוקי הופמן
צילומים: ?????

"כרמי מחול" כרמיאל

להקות המחול "כרמי מחול" הן להקות המחול הייצוגיות של העיר כרמיאל. הלהקות פועלות במסגרת בית ספר למצוינות בתחום המחול ומנוהלות אומנותית ומקצועית ע"י **דורון גואטה**.

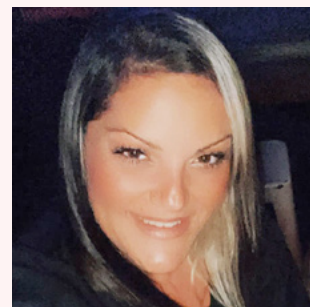
הגוף האחראי: מרכז תרבות וספורט כרמיאל ומתנ"ס "גבעת רם", עיריית כרמיאל ובתמיכת משרד התרבות והספורט.

מנהל אומנותי וכריאוגרף: דורון גואטה

במאי ויוצר בתחום מחול עממי לבמה, מחול מודרני ועכשווי ותיאטרון-מחול. בילדותו רקד בלהקות "כרמי מחול כרמיאל" בניהולו האומנותי של **דדו קראוס**, ובהמשך רקד אצל **שלמה ממן**, חתן פרס ישראל למחול. בהמשך הוכשר בסדנה להכשרת רקדנים מקצועיים בכפר המחול בקיבוץ געתון מיסודה של **יהודית ארנון ז"ל**, כלת פרס ישראל למחול. בהמשך רקד בלהקת המחול הקיבוצית הצעירה בניהולו האומנותי של **רמי באר**. יזם את הקמת מגמת המחול בכרמיאל הפועלת במסגרת הלהקות. בנוסף, משמש כבוחן ארצי במבחני בגרות מעשיים במחול. כמו כן, חבר בוועדת המקצוע של תחום המחול במשרד החינוך והיה שותף לכתיבת תכנית הלימודים הראשונה שנכתבה בתחום המחול העממי לבמה לחטיבות הביניים. בין לימודיו האקדמיים – תואר ראשון בחינוך והוראת מחול במכללת סמינר הקיבוצים ותואר שני בתוכנית הבינתחומית לאומנויות באוניברסיטת ת"א. בשנים האחרונות מביים מופעים שונים בפסטיבל המחול כרמיאל ופסטיבל המחול אשדודאנס, כוריאוגרפיה להצגה "מלך הכלבים" בבימויו של **ירון רוח** בבית הספר לתיאטרון מיסודו של יורם **לוינשטיין**, וכוריאוגרפיות למחזות זמר עירוניים ברחבי הארץ.

דורון גואטה

מלי דהן

יהב אוחיון

"כרמי מחול" כרמיאל

מנהלת בית הספר ולהקות המחול "כרמי מחול" כרמיאל: מלי דהן

אשת חינוך וקהילה. בעברה עסקה כמדריכת נוער בסיכון וליווי קבוצות לשילוב בקהילה. כיום משמשת כמנהלת בית הספר למחול ולהקות המחול "כרמי מחול", המפיקה ומנהלת את כלל אירועי הלהקות תוך דגש על עבודה מקצועית לצד עבודה ערכית וחינוכית ותרומה לקהילה. אימא לעדי (12) ואיתי (10).

כוריאוגרפית ורכזת החטיבה הצעירה: יהב אוחיון

בעלת תעודת הדרכת מחול מטעם "המרכז האקדמי – לוינסקי וינגייט". רקדה וגדלה בלהקות המחול "סינופסיס" בטבריה ובוגרת מגמת המחול בטבריה. כיום משמשת ככוריאוגרפית ורכזת החטיבה הצעירה (א'–ו'). יוצרת בתחום המחול הישראלי ומשלבת סגנונות מגוונים היוצרים שפה תנועתית ייחודית ומרתקת. כמו כן מלמדת מחול מודרני וטכניקה לשכלול מיומנויות הרקדנים.

צוות הלהקות: מורה לבלט קלאסי – **איריס אופק**; מורה למחול מודרני – **מיכל לובין**; מורה לקומפוזיציה – **דיתי תור**; רכזת שותפה מגמת מחול ומורה לקלאסי – **הדר בן מאיר**; מפיקה ומנהלת חזרות – **ליני דהן**.

על הלהקות

בלהקות המחול "כרמי מחול" רוקדים כיום כ-150 רקדנים ורקדניות המחולקים לקבוצות לפי שכבות גיל. משכנן של הלהקות הוא מתנ"ס "גבעת רם" בו רוקדות הלהקות ארבעה ימים בשבוע, ובניהול רשת מרכזי תרבות וספורט כרמיאל בניהולה של הגב' **איריס צין**. להקות "כרמי מחול" מייצגות את העיר כרמיאל ולוקחות חלק באירועים במרחב העירוני, הלאומי והבינלאומי – בפסטיבלים, תחרויות ואירועים שונים.

פרטואר הלהקות מגוון וכולל יצירות ייחודיות המתאימות לכל אירוע וכל נושא. היצירות משלבות עיבודים מוסיקאליים ייחודיים, תלבושות סגוניות ומרהיבות ואביזרי במה, היוצרים עבור הצופה חוויה תרבותית בלתי נשכחת.

להקות שפה תנועתית מגובשת, המשלבת בין עבר והווה, ישן וחדש, מסורת וקדמה מודרנית. נושאי הריקודים נעים גם הם, בין אותם קטבים, תוך עיסוק בנרטיבים ישראלים, יהודיים ואוניברסליים. במסגרת פעילות הלהקות ובשיתוף פעולה עם בתי הספר העירוניים ואגף החינוך בכרמיאל, פועלות מגמות מחול לבגרות המשכללות ומרחיבות את הידע של הרקדנים והרקדניות.

להקות המחול "כרמי מחול" הוקמו בשנת 1981 בהובלתה של הכוריאוגרפית **דפנה בריל**. החל מתחילת שנות ה-90 ניהל אומנותית את הלהקה בכרמיאל הכוריאוגרף והיוצר דדו קראוס. החל משנת 2015 משמש דורון גואטה כמנהלה האומנותית של הלהקה.

בכל שנה משתתפות הלהקות בפסטיבל המחול בכרמיאל, בפסטיבל המחול אשדודאנס ובפסטיבל קמפ בתנועה באילת. במסגרת אירועים אלה שיתפו פעולה עם אמנים מהשורה הראשונה; **דני סנדרסון, שרית חדד, עידן רייכל, מרינה מקסימיליאן, רוני דלומי, אורנה דץ, עילי בוטנר וילדי החוץ, נרקיס, אריאל זילבר ועוד**.

ניתן לצפות **בריקודי הלהקה** ב-Youtube ובעמוד האינסטגרם: Karmiel Dance Company.

הישגים ופרסים

בישראל

2016: פרס התלבושת ליצירה "כלניות", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות למחול ישראלי ע"ש אייל בן יהושע בפסטיבל מחול כרמיאל.

2016: מקום שלישי ליצירה "פולחן גשם", בביצוע "כרמי מחול" בתחרות ארצית ע"ש לאה פורת גור.

2017: מקום שלישי ליצירה "המלחים באים", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות למחול ישראלי ע"ש אייל בן יהושע בפסטיבל מחול כרמיאל.

2018: מקום שני ליצירה "טומבלליקה", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות למחול ישראלי ע"ש אייל בן יהושע בפסטיבל מחול כרמיאל.

2019: מקום שלישי ליצירה "את תלכי בשדה", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות המחול העכשווי בפסטיבל מחול כרמיאל.

2019: פרס התלבושת, חביב הקהל הביצוע ומקום שני ליצירה "הניגון", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות למחול ישראלי ע"ש אייל בן יהושע בפסטיבל מחול כרמיאל.

בעולם:

2018: מקום שלישי ליצירה "מכורתי", בביצוע "כרמי מחול" בתחרות הבינלאומית בפסטיבל המסכות - אנדונג, קוריאה.

2018: מקום שני ליצירה "רחמנא", בביצוע "כרמי מחול" בתחרות הבינלאומית בפסטיבל המסכות - אנדונג, קוריאה.

2019: מקום שני ליצירה "את תלכי בשדה", בביצוע "כרמי מחול" בתחרות הבינלאומית בפסטיבל המסכות - אנדונג, קוריאה.

2019: מקום שלישי ליצירה "ארבעת היסודות", בביצוע "כרמי מחול" בתחרות הבינלאומית בפסטיבל המסכות - אנדונג, קוריאה.

2020: מקום ראשון ליצירה "פה זה לא איחופה", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות למחול עכשווי בפסטיבל מחול כרמיאל ONLINE.

2020: מקום ראשון ליצירה "הניגון", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות למחול עכשווי בפסטיבל מחול כרמיאל ONLINE.

2022: מקום שלישי ליצירה "הניגון", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות ארצית למחול ע"ש לאה פורת גור.

2022: פרס חביב הקהל ליצירה "שאריות של החיים", בביצוע "כרמי מחול" ו"סינופסיס" בתחרות למחול ישראלי ע"ש אייל בן יהושע בפסטיבל מחול כרמיאל.

הפקות מקור - מופעי להקות

2015 - "קופסת צבעים"

2016 - "התחדשות"

2017 - "אל המקורות", "ציפורי לילה רוקדות"

2018 - "פרויקט 70", "כולם רוקדים עכשיו"

2019 - "הולך לעיבוד", "הללויה"

2021 - "תוצרת בית"

2022 - "רדיו חזק", "ארבעת היסודות"

2023 - "גיבורי תרבות", "מנהרת הזמן"

2024 - "ברודוויי פינת כרמיאל", "ישנה אהבה"

2025 "מאחורי המספרים", "אימא שלי", "נקודת גישה"

בנוסף, בכל שנה ערב עבודות אישיות שבו ניתנת במה לרקדנים והרקדניות ליצור ריקודים.

פסטיבלים ומשלחות בעולם

2017 - מץ, צרפת

2018 - אנדונג, דרום קוריאה, פסטיבל המסכות

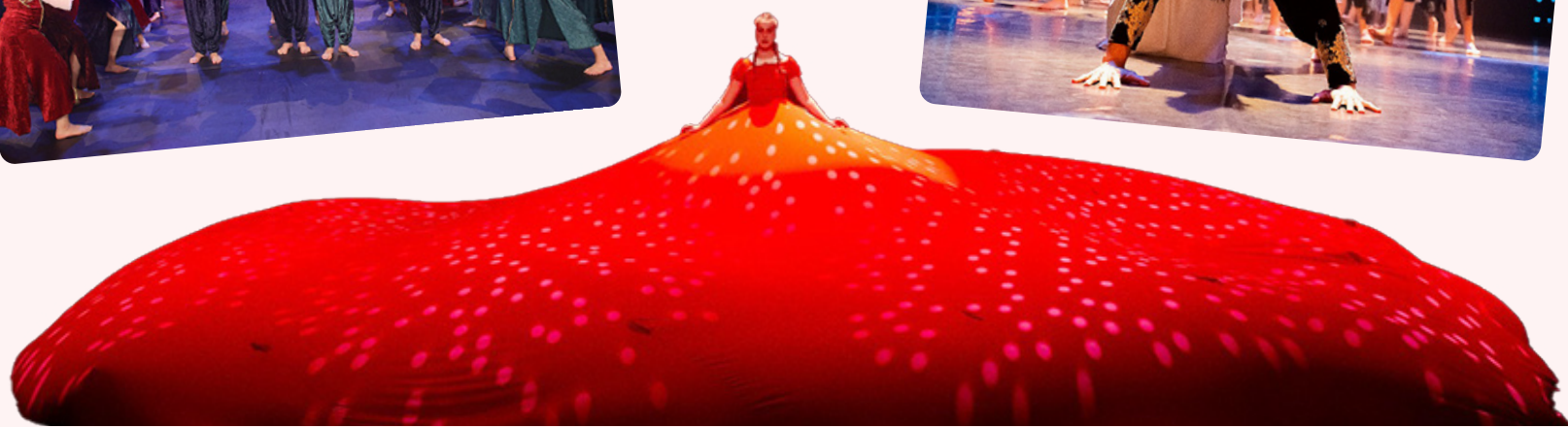
2019 - סאו פאולו, ברזיל, פסטיבל "כרמל"

2019 - אנדונג, דרום קוריאה, פסטיבל המסכות

2025 - רוד איילנד, ארה"ב

**היצירות משלבות עיבודים מוסיקאליים
ייחודיים, תלבושות ססגוניות ומרהיבות
ואביזרי במה,
היוצרים עבור
הצופה
חווייה תרבותית
בלתי נשכחת.**

**במסגרת פעילות הלהקות
ובשיתוף פעולה עם בתי
הספר העירוניים
ואגף החינוך בכרמיאל,
פועלות מגמות
מחול לבגרות
המשכללות ומרחיבות
את הידע של הרוקדנים
והרוקדניות.**

אשדודאנס - חגיגת מחול בינלאומי

הפסטיבל השמיני - מנהל אמנותי ומייסד הפסטיבל - אבי לוי

יהודית נתן; צילומים: אורי קריספין

פסטיבל אשדודאנס - הפסטיבל הבינלאומי למחול הוא בית פתוח למחול ולתנועה. במה של חיבור, יצירה, חדשנות ושיתוף בארץ ובעולם, שמחולל מפגש בין עבר ועתיד, בין שורשים עממיים ובין דימויים עכשוויים, בין יוצרות ויוצרים מבוססים ובין דור המחול הבא.

הפסטיבל נולד מתוך אהבת המחול ורצון להנכיח את עוצמתו ככוח מאחד, יוצר ופורץ גבולות. הפסטיבל יוצר חיבור בין מסורת לחדשנות, בין המחול העממי הנרקד כאן זה דורות לבין יצירה עכשווית מרגשת, ובכך יוצר גשר חי בין עבר, הווה ועתיד.

אנו מאמינים כי המחול הוא שפה אוניברסלית, שפה המדוברת בקצב, בתנועה ובחגיגה משותפת בכל רחבי העולם. ריקודי העם שלנו, שהחלו כמסורת קהילתית מקומית, הפכו זה מכבר לפעילות בינלאומית, וממשיכים לקרב לבבות וקהילות בכל מקום. בפסטיבל אנו מעניקים כבוד והערכה לדמויות המרכזיות - הוותיקים, אלה שהניחו את היסודות לעולם המחול הישראלי, לצד פתיחת הבמה ליוצרות, ליוצרים ולרקדנים הצעירים המביאים איתם רוח חדשה, יצירתיות ומבט קדימה. הדיאלוג הבין-דורי הזה הוא לב הפסטיבל ומקור השראתו.

אשדודאנס הוא פסטיבל בינלאומי רחב היקף, המארח מדי שנה אמנים, להקות, ורקדנים מרחבי תבל, המגיעים לאשדוד כדי לקחת חלק בחגיגה יוצאת דופן של צבע, סגנונות ושפות תנועה.

המפגש בין תרבויות שונות על הבמה וברחבת הריקודים מייצר חוויה ייחודית של שיתוף, למידה וחיבור עולמי.

מעבר למופעים הגדולים, הפסטיבל מטפח קהילה חיה ונושמת של ריקוד-חובבים ומקצוענים, צעירים ומבוגרים, מקומיים ובינלאומיים - כולם מוצאים בו מרחב של ביטוי, השראה ושמחה.

חזון אשדודאנס הוא להמשיך להיות בית עולמי למחול. מקום בו נשמרת המסורת, בו ניתנת במה לדור הוותיק לצד הדור העכשווי. כולם רוקדים יחד מתוך כבוד הדדי, סקרנות תרבותית ואמונה בכוחו של המחול לחבר בין אנשים, עמים ודורות.

